

Konspekty Rekolekcji Weekendowych

Diakonia Rekolekcji Weekendowych

Wrzesień 2014

2.8	Modlitwa końcowa	29
3	Spotkanie 2 - Boże spojrzenie na człowieka	31
3.1	Wprowadzenie dla Animatora	31
3.2	Wstęp	32
3.3	Jezus nadaje sens ludzkiemu życiu	32
3.4	Objawienie w i pełni człowieka człowiekowi	33
3.5	Odkrycie dogłębnej prawdy o sobie	33
3.6	Zaduma nad samym sobą	34
3.7	Odważne przyjęcie Miłości	34
3.8	Zastosowanie	35
3.9	Modlitwa końcowa	35
III	Eucharystia	37
4	Spotkanie 1 - Eucharystia jako spotkanie z człowiekiem i Bogiem	41
4.1	Cel Spotkania	41
4.2	Wprowadzenie dla Animatora	41
4.3	Modlitwa	42
4.4	Refleksja nad „Spotkaniem”	42
4.5	Cechy Prawdziwego Spotkania	43
4.6	W poszukiwaniu Spotkania	44
4.7	Umocnienie w odkrywaniu i zastosowanie	45
5	Spotkanie 2 - Eucharystia jako pokarm	47
5.1	Wprowadzenie dla Animatora	47
5.2	Wstęp	48
5.3	Bóg troszczy się o nas	49
5.4	Sakrament	51
5.5	„Co to jest?” = „lecz świat Go nie poznał”	52
5.6	Podsumowanie	53
5.7	Zastosowanie	54
6	Spotkanie 3 - Eucharystia jako zjednoczenie z ludźmi i Bogiem	55
6.1	Wprowadzenie dla Animatora	55
6.2	Eucharystia jako zbawcza obecność Jezusa we wspólnocie wiernych	56
6.3	Udział musi być czynny!	58
6.4	Zastosowanie	59

IV	Ruch Światło-Życie - co to znaczy?	63
7	Spotkanie 1 - Jesteśmy Oazą!	67
7.1	Cel Spotkania	67
7.2	Modlitwa	67
7.3	„Największe wartości” w których teraz mamy udział	67
7.4	Co już zawdzięczamy wspólnocie	68
7.5	„Dotknięcie” wartości wspólnoty	69
7.6	Podsumowanie	69
7.7	Zastosowania	70
8	Spotkanie 2 - Jestem Oazowiczem - co to znaczy?	71
8.1	Cel Spotkania	71
8.2	Modlitwa	71
8.3	Co to znaczy być Oazowiczem? – teoria	71
8.4	Co to znaczy być Oazowiczem? – dzielenie się życiem	72
8.5	Refleksja nad jakością własnego przeżywania Ruchu	72
8.6	Na czym budujemy własną tożsamość?	73
8.7	Zastosowanie	74
9	Spotkanie 3 - Jestem oazowiczem – co z tego wynika?	75
9.1	Cel i metoda spotkania	75
9.2	Przygotowanie animatora	76
9.3	Modlitwa	76
9.4	Widzieć	76
9.5	Osądzić	77
9.6	Działać	80
9.7	Modlitwa	81
9.8	Materiały dodatkowe	81

Część I

Odpowiedzialność za wspólnotę

Podstawowe informacje o rekolekcjach

- **Data:**
 - 10 listopada 2005 roku
- **Miejsce pierwszych rekolekcji:**
 - Miliardowice, archidiecezja katowicka
- **Miejsce powstania konspektów:**
 - Knurów, archidiecezja katowicka
- **Grupa docelowa:**
 - Oaza parafialna, od preoazy do formacji przed III st.
- **Opis rekolekcji:**
 - Rekolekcje parafialne organizowane przez lokalną diakonię mające na celu integrację i zwiększenie świadomości odpowiedzialności za swoją wspólnotę.

Spotkanie 1 - Życie jako odpowiedź na powołanie do służby

1.1 Wprowadzenie (nie)tylko dla animatora

Zacznijmy od sprawdzenia podstawowych funkcji - takich jak cytowanie:

Każde stworzenie mówi i jest powołane do wyrażenia jakiegoś szczególnego aspektu myśli Boga. Tam odnajduje swoje imię i tożsamość; potwierdza i czyni bezpieczną swoją wolność i oryginalność

– Jan Paweł II - *Dokument Końcowy Kongresu Powołań*
w Rzymie

Na początek warto przytoczyć kilka fragmentów, które rozjaśnią nam nieco czym będziemy się zajmować. Warto oczywiście wykorzystać je w trakcie spotkania. Powinny być wcześniej przemyślane przez animatora, to baza dzięki której nabierzemy pewności w temacie.

- „Ten prosty fakt zaistnienia powinien nade wszystko przepełnić wszystkich zachwytem i niezmierną wdzięcznością dla Tego, który w całkowicie darmowy sposób powołał nas z niczego, wymawiając nasze imię. Zrozumienie zatem, że **życie jest darem**, nie powinno jedynie wzbudzić postawy uznania, lecz powoli powinno sugerować pierwszą wielką odpowiedź na zasadnicze pytanie o jego sens: życie człowieka jest arcydziełem stwórczej miłości Boga i jest samo w sobie wezwaniem do miłości. **Otrzymany dar ze swojej natury dąży do stania się dobrem**

dawanym. Miłość jest pełnym sensem życia. Bóg tak umiłował człowieka, że oddał za niego Swoje życie i uczynił go zdolnym do życia i miłowania na sposób boski.” (Dokument końcowy Kongresu Powołań)

- „Jak świętość jest dla wszystkich ochrzczonych w Chrystusie, tak też istnieje specyficzne powołanie każdego żyjącego; jak ta pierwsza jest zaszczerpiona we Chrście świętym, tak to drugie jest związane z samym faktem istnienia. **Powołanie jest myślą opatrnościową Stwórcy względem każdego stworzenia, jest Jego ideą-projektem, jakby pewnym marzeniem, które jest w sercu Boga, ponieważ los stworzenia leży Mu na sercu.** Bóg-Ojciec pragnie, by było ono różne i specyficzne dla każdego żyjącego. Istota ludzka jest w rzeczy- wistości «powołana» do życia i, gdy zaczyna żyć, niesie i odnajduje w sobie obraz Tego, który ją powołał. Powołanie jest boską propozycją do zrealizowania się według tego obrazu i jest jedyne, jednostkowe, niepowtarzalne, i dlatego też taki obraz jest niewyczerpalny. Każde stworzenie mówi i jest powołane do wyrażenia jakiegoś szczególnego aspektu myśli Boga. Tam odnajduje swoje imię i tożsamość; potwierdza i czyni bezpieczną swoją wolność i oryginalność.” (Dokument końcowy Kongresu Powołań)
- „**Częścią kultury powołaniowej jest: zdolność snucia marzeń i wielkich pragnień; zdumienie, które pozwala docenić piękno i wybrać je dla samej jego wewnętrznej wartości, ponieważ czyni życie pięknym i prawdziwym; altruizm, który jest nie tylko solidarnością w potrzebie, lecz rodzi się z odkrycia godności kogokolwiek z siostr i braci.** Kulturze przyjemności, która ryzykuje straceniem z pola widzenia i unicestwieniem poważnych pytań, przeciwstawia się kultura zdolna do znalezienia odwagi i upodobania w wielkich pytaniach człowieka, odnoszących się do jego przyszłości. **W rzeczywistości są wielkimi te pytania, które czynią wielkimi również małe odpowiedzi.** Nic i nikt nie może zdławić w człowieku pytania o sens i pragnienia prawdy.” (Dokument końcowy Kongresu Powołań w Rzymie)

Uwagi:

Ks. dr Marek Dziewiecki od kwietnia 1999 jest krajowym duszpasterzem powołań. Dlatego często tutaj padają jego słowa gdyż zakładam, że jest to jedna z najbardziej kompetentnych osób piszących w języku polskim na ten temat.

Przypomnienie:

Spotkania Ruchu Światło-Życie mają charakter dzieleniowy, nie

wykładowy. Mamy sami siebie ubogacać. Wartością spotkania nie ma być treść konspektu tylko spotkanie z drugim człowiekiem w duchu zaufania oraz podzielenie się samym sobą.

1.2 Modlitwa początkowa

Dowolna z uwzględnieniem szczególnie Ducha Świętego. Modlitwę należy dostosować do poziomu grupy

1.3 Wprowadzenie do spotkania grupowego

Być może w tym miejscu warto zapytać grupę jakie są ich oczekiwania od tego czasu rekolekcyjnego – spełniłoby to rolę integracyjną zamiast dzielenia się takimi informacjami o sobie, które nie zawsze są interesujące z punktu widzenia rekolekcji.

Odczytanie Fragmentu, a następnie umieszczenie go w widocznym miejscu, aby „towarzyszył” nam w tym spotkaniu:

Stwarzając człowieka na swój obraz i podobieństwo oraz nieustannie podtrzymując go w istnieniu, Bóg wpisuje w człowieczeństwo mężczyzny i kobiety powołanie, a więc zdolność i odpowiedzialność za miłość i wspólnotę. Miłość jest zatem podstawowym i wrodzonym powołaniem każdej istoty ludzkiej

– Jan Paweł II - *Adhortacja „Familiaris consortio”*

Fragment ten jest równocześnie wprowadzeniem do tematyki spotkania – zapytać konkretnie kogoś jak reaguje gdy widzi taki tekst, czy są to dla niego „frazy” czy może niezyciowe rozważania, a może czymś co poruszyło?

1.4 Dar życia: co z z nim zrobić? Czym jest?

Bez odpowiedzi na pytania: czym jest moje życie, o czym świadczy to, że istnieję, po co żyję itp. nie ma możliwości pójścia dalej. Człowiek zazwyczaj albo unika tych pytań, bo są dla niego zbyt trudne, albo spycha w „przestrzeń oczywistości”.

- Jak wygląda nasza świadomość tego absolutnie nietrywialnego faktu, że istniejemy, czujemy, oddychamy, tworzymy? Czy zastanawialiśmy się kiedykolwiek nad tym?

Nasze życie umieszczone jest w czasie, pobyt tutaj na ziemi będzie trwał konkretną, skończoną, liczbę sekund. Nie daliśmy sobie życia sami, niewątpliwie otrzymaliśmy je od kogoś. Jest zatem darem. To zobowiązuje, aby nie zmarnować tak drogocennej rzeczy którą nam powierzono (na dodatek za darmo). Nasz czas ziemski jest zatem bardzo cenny – służy nam do pielęgnowania życia.

- Czy z świadomości daru życia wynika dla nas troska o nasze działania? Czy zadajemy sobie pytania w stylu „w jaki sposób wykorzystuje własny czas?” Czy szukamy sposobu aby jak najlepiej go wykorzystać?

To bardzo poważna i fundamentalna sprawa – wyrwanie się z myślenia pragmatycznego do myślenia o sensie własnego życia.

Realizować życie można na tyle sposobów ilu ludzi jest na świecie. Można próbować samemu absolutnie od podstaw poszukiwać jego sensu. To droga jednak raczej dla niewielu. Kościół głosząc Dobrą Nowinę o Chrystusie pokazuje bardzo wyraźny kierunek-propozycję dla nas.

1.5 Powołanie: co zrobić z moim życiem? Jaka jest moja droga?

Bóg wybiera każdego z nas. On nas stworzył i nie dokonał tego „ot tak sobie bez pomysłu”, dając nam dar życia miał konkretny zamiysł. On chce byśmy byli piękni, abyśmy byli na Jego podobieństwo.

Miłość Boga Ojca, która stworzyła każdego człowieka, sprawia, że nikt nie powinien czuć się niepotrzebny, samotny czy zapomniany, gdyż jest powołany do życia w miłości według planu Bożego, ułożonego właśnie dla niego, czyli zgodnie z jego niepowtarzalną historią, aspiracjami oraz możliwościami. Poszczególny człowiek ma szansę czuć się kochany, bezpieczny, zrealizowany i w pełni usatysfakcjonowany tylko wtedy, gdy odkryje i przyjmie Boży zamiysł, Boże marzenie na temat jego życia i przyszłości. Z tego powodu to właśnie Bóg Ojciec jest najlepszym wychowawcą człowieka, gdyż tylko On może w pełni wydobyć z serca człowieka to, co On sam tam umieścił. Tylko Bóg może skutecznie

pomóc człowiekowi, by stał się on najpiękniejszą wersją samego siebie.

– Ks. Marek Dziewiecki

- Czy zgadzamy się z tymi słowami? Czy możemy się podzielić doświadczeniem właśnie takiego działania Boga, że On wydobyl z nas rzeczy które nas samych wprowadziły w zdumienie?
- Jak wygląda nasza wiara w to, że ta „najpiękniejsza wersja samego siebie” istnieje i mamy obowiązek się o nią starać?

Powstaje perspektywa, że ten dar życia o którym mówiliśmy na początku ma konkretny cel. Nie jesteśmy tym czym moglibyśmy być. Jest ktoś prócz nas samych komu zależy na tym abyśmy tym byli. Ma on możliwości aby nam pomóc, musimy jednak z nim współpracować.

1.6 Służba: postawa do naśladowania

Bóg przyszedł na ziemię jako człowiek, aby nam pomóc. Ukazał nam doskonałość do której mamy dążyć swoim życiem. Mówił wielokrotnie, że mamy go naśladować.

- **Przeczytać Flp 2,5-11**

- Ogołocił, przyjął postać sługi, uniżył samego siebie, był posłuszny

- **Przeczytać J 13,1-17**

- Obmywał nogi

- Dlaczego apostołowie mimo, że tyle miesięcy wędrowali z Jezusem i słuchali jego nauk nie rozumieli tego co uczynił? Czy i dlaczego postawa służby jest dla nas tak „nieintuicyjna”?

Służba jest wyrazem miłości. Ukierunkowuje nas na drugiego, a nie na siebie, wyklucza egoizm który jest przecież w nas „wrodzony”.

- Jakie mamy największe problemy w służbie?

Aby służyć innym (obdarowywać ich swoją miłością) musimy umieć także otrzymywać – inaczej nie damy możliwości naszym bliźnim posługi. To bardzo ważna kwestia.

- Czy doświadczyliśmy w naszym życiu czegoś takiego, że z powodu nieumiejętności (swojej/cudzej) otrzymywania powstało zniechęcenie u osoby dającej? (np. z powodu fałszywej pokory)

1.7 Powołanie do służby konsekwencją daru życia

Zrealizować we własnym życiu Boże powołanie to stać się wiernym uczniem Chrystusa, to stać się przedłużeniem Jego słów i Jego czynów, to stać się przedłużeniem Jego obecności na tej ziemi. To doprowadzić do sytuacji, w której za św. Pawłem możemy powiedzieć, że już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus. To oddać Jezusowi do całkowitej dyspozycji samego siebie, aby poprzez nas Jego serce i Jego ręce mogły nadal obejmować małych i zagubionych, chorych i odrzuconych przez ludzi, słabych i grzeszników.

– Ks. Marek Dziewiecki

Oddanie Jezusowi samego siebie do całkowitej dyspozycji to nic innego jak stanie się Jego narzędziem, a służą dla bliźniego.

Nie jednak tak, że od razu będziemy umieli do „całkowitej dyspozycji”. Przez całe nasze życie walczymy o to aby tak było. Decydując się zatem na służbę drugiemu musimy zdawać sobie sprawę z tego, że nie będziemy potrafili mu służyć doskonale! Będziemy ranić własny egoizmem, własną grzecznością, będziemy rozczarowywać!

Kryje się tutaj niebezpieczna pułapka rezygnacji z służby dla pozornie większego dobra bliźniego!

- Czy zauważamy w naszym życiu zniechęcenie spowodowane świadomością naszej niedoskonałości, tym, że decydując się na miłość automatycznie wprowadzamy ból? Jak z tym walczymy?

To właśnie jest Kościół – grzesznik grzesznikowi służy. Zamiast oddalać tą prawdę jak najdalej od osób które kochamy powinniśmy razem z nimi zgłębiać tą tajemnicę, mimo, że często jest to bolesne. Wtedy wyrażamy swoją największą troskę o tego człowieka, a nie wtedy gdy usuwamy się i pozostawiamy go samotnym „aby nie cierpiał”.

- Czy przeżywamy swoje powołanie jako radość z możliwości służenia, czyli upodabniania się do Jezusa? Czy widzimy, że miłość najpełniej wyraża się w służbie, czyli czynie?

1.8 Zastosowanie

Metoda Ruchu Światło-Życie nie pozwala na to, abyśmy pozostawali tylko na poziomie wiedzy i informacji. Każde spotkanie powinno zakończyć się „zastosowaniem”, czyli konkretnym wprowadzeniem w życie treści.

Proponujemy, aby każdy z nas podjął teraz jedno małe postanowienie w związku z omawianym tematem, które liczy, że będzie mógł zrealizować jeszcze na tych rekolekcjach.

1.9 Modlitwa końcowa

Dowolna w intencji wytrwałości w naszych postanowieniach.

Część II

Duchowość człowieka

Podstawowe informacje o rekolekcjach

- **Data:**
 - 24 marca 2006 roku
- **Miejsce pierwszych rekolekcji:**
 - Babice, diecezja gliwicka
- **Miejsce powstania konspektów:**
 - Knurów, archidiecezja katowicka
- **Grupa docelowa:**
 - Oaza parafialna, od preoazy do formacji przed III st.
- **Opis rekolekcji:**
 - Rekolekcje parafialne organizowane przez lokalną diakonię mające na celu integrację i zwiększenie świadomości odpowiedzialności za swoją wspólnotę.

Spotkanie 1 - Duchowa kondycja człowieka

2.1 Wprowadzenie dla Animatora

Według Instrumentum laboris VIII Zwyczajnego Synodu Biskupów z 1990r. słowo „duchowość oznacza pewien «styl życia», albo «życie według Ducha» (por. Rz 8,9), «postępowanie według Ducha» (por. Rz 8,4) [...], zespół postaw serc pobudzonych przez Ducha, a mianowicie przekonań, motywacji, decyzji” (nr 21). **Duchowość więc jest zbiorem postaw, przez które, zgodnie z myślą ks. kard. Karola Wojtyły, rozumie się zajęcie stanowiska wobec kogoś lub czegoś, nie będące jeszcze działaniem, a będące już czymś więcej niż świadomością i zarazem gotowością do zadziałania według zajętą stanowiska.**

Spróbujmy „wyizolować” siebie i spojrzeć na nas w samotności (patrz Namiot Spotkania). Pokazać, że samotność jest nieodłączną częścią życia. Każdy nasz wybór dokonuje się w nagiej samotności.....spróbujmy dotknąć tego doświadczenia, tego jak się z nim czujemy.

2.2 Wstęp. Dzielenie się owocami dnia

- Czy ciężko było Ci rozmawiać przez ten długi czas z drugim człowiekiem? Co przychodziło łatwo, a co było trudniejsze?
- Co odkryłeś/odkryłaś w sobie dzięki temu czasowi?

Nie śpieszyć się z tym punktem! Niech ludzie otwierają się na siebie. Niech od razu będzie tutaj zaznaczone, że bogactwem tego spotkania jest to czym sami się dzielimy.

2.3 Czym jest duchowość?

Mamy zamiar rozmawiać o kondycji człowieka. Na osobę człowieka składa się wiele spraw, moglibyśmy wyróżnić: ciało, psychikę, emocje i duchowość. Każdy z nas może własnym doświadczeniem potwierdzić, że mamy te rzeczy w sobie i są one nasze własne. Dlaczego jednak właśnie duchowości chcemy poświęcić tyle czasu?

(Podajemy całej grupie stopniowo poniższe tezy. Próbujemy wspólnie je wytłumaczyć, milło byłoby gdyby było to oparte na własnym doświadczeniu. Jest to zasadnicza część spotkania.)¹

• Ciało

- „Jeśli ktoś kontaktuje się z samym sobą jedynie poprzez ciało, to ono nie może mu wyjaśnić tajemnicy człowieka, gdyż ciało nie wie, kim jest człowiek i po co on żyje. Ciało odczuwa jedynie własne potrzeby i popędy. Pozostawione samemu sobie ciało staje się rodzajem nowotworu, który podporządkowuje sobie ca- łego człowieka i żyje jego kosztem. Człowiek jedynie cielesny nie może więc zrozumieć samego siebie i nie może odpowiedzialnie kierować swoim życie. Człowiek cielesny to człowiek podlegający dyktaturze ciała.”

• Psychika

- „Człowiek nie może zrozumieć samego siebie jeśli kontaktuje się jedynie z własną psychiką, a więc z własnymi strategiami myślenia czy własnymi sposobami przeżywania emocjonalnego. Umysł ludzki posiada zdolność myślenia ale nie jest źródłem wiedzy o tajemnicy człowieka. Umysł może tę tajemnicę odkryć ale nie może jej własną mocą ustalić czy wymyślić. Pozostawiony własnej spontaniczności umysł ludzki nie szuka prawdy lecz wygod- nych dla danego człowieka półprawd a nawet iluzji. Człowiek, dla którego jego własne myślenie jest najwyższym i jedynym au- torytetem, kieruje się tzw. logiką

¹ Należy mieć przygotowane wydrukowane definicje (do pobrania w wersji html)

prywatną po to, by nie odkryć całej o prawdy o swoim życiu, zwłaszcza tej trudnej i stawiającej jasne wymagania. Ale kierując się jedynie subiektywnym myśleniem człowiek wyrządza sobie zwykle wielką krzywdę, oszukuje samego siebie i pozbawia się szansy na rozwój.”

- **Emocje**

- „Także z perspektywy emocji człowiek nie może odkryć kim jest i po co żyje. Człowiek jedynie emocjonalny nie wie, jaką postawę powinien on zająć wobec własnej rzeczywistości a nawet wobec samych emocji. Emocje pozostawione własnej spontaniczności kierują się własną logiką: szukają jedynie dobrego samopoczucia. Natychmiast i za wszelką cenę. Nawet za cenę niszczenia człowieka, którego są częścią. Wszelkie uzależnienia od osób, rzeczy czy substancji chemicznych są bezpośrednią konsekwencją dyktatury emocji, na którą skazuje się człowiek jedynie emocjonalny.”

- **Duchowość**

- „Niezwykłością sfery duchowej jest fakt, że w tej sferze i tylko w tej sferze człowiek może zapytać się o własną tajemnicę nie z perspektywy częściowej (cielesnej czy psychicznej) lecz z perspektywy całego człowieka. **I tylko w tej sferze może znaleźć ostateczną odpowiedź, która stanie się podstawą zajęcia dojrzałej postawy wobec życia.** Duchowość zaczyna się zatem dopiero wtedy, gdy człowiek wznosi się **ponad swoje ciało i ponad swoją psychikę, aby postawić sobie pytanie o całą swoją rzeczywistość:** o to, kim jest i po co żyje, o to, jaki sens ma jego ciało, jego myślenie i jego emocje i on sam.

Nie ma więc wolności bez duchowości, gdyż człowiek nie może odpowiedzialnie kierować sobą i swoim życiem dopóki nie wie, kim jest i po co żyje. **Człowiek bez duchowości to człowiek z definicji uzależniony od jednej ze swoich sfer częściowych albo od nacisków płynących ze środowiska zewnętrznego.** To człowiek, który żyje jak małe dziecko, czyli nieświadomie i jedynie w oparciu o bodźce, które oddziałują na niego w danym momencie.”

2.4 Pytanie o naszą kondycję duchową

Na ile potrafimy spoglądać na siebie z perspektywy duchowej? To znaczy: Patrzeć na całą naszą osobę - nie rozdzielać nas na kilka, nie mających ze sobą nic wspólnego, rzeczywistości?

Wypisując na kartce odpowiedzi pytamy:

- W jakich momentach życia takie podejście przychodzi nam najłatwiej?

Patrząc na uzyskaną kartkę próbujemy znaleźć jakieś prawidłowości.

- Jak myślimy: dlaczego akurat w takich momentach? co mają one wspólnego?

2.5 Co możemy z własną duchowością zrobić?

Postawa duchowa jest „najważniejsza” wtedy gdy próbujemy odpowiedzieć sobie na te najistotniejsze pytania: „kim jestem? jaki jestem? po co jestem?” Co zrobić, aby w tym momencie potrafić patrzeć z tej perspektywy? Warto zwrócić uwagę jakie to są momenty życia? (zazwyczaj momenty sporego smutku i „rozchwianego stanu emocjonalnego”)

- Jakich „rad” udzielilibyśmy sami sobie teraz na tym spotkaniu, aby na takie pytania umieć odpowiadać dojrzałe?

Podpowiedzi (kierować grupę na to):

1. rozwiązanie „najprostsze”: pytania egzystencjalne stawiać sobie wtedy gdy jest dobrze...gdy potrafimy sprawnie myśleć, gdy mamy ustabilizowane emocje, gdy nic „nie leży nam” na psychice. Takie pytania wtedy nie przychodzą same, należy je „prowokować”
2. rozwiązanie wymagające pozornie więcej: na każdą sprawę własnego życia spoglądać przez pryzmat duchowości, wtedy gdy przyjdą te pytania najważniejsze „mimoходом” podejźmy do nich tak samo jak do każdego wcześniej

(Najlepiej oczywiście połączyć oba te rozwiązania.)

Co jest potrzebne, aby realizować pierwszą możliwość? Każdy ma zapewne swoje doświadczenie, że sami z siebie „gdy jest dobrze” takich pytań sobie nie stawiamy.

- Czy mamy kogoś kto „czuwa” nad tym, abyśmy sobie takie pytania zadawali? Kto to jest? Czy czujemy wdzięczność za jego starania?

Współczesny świat często próbuje nam powiedzieć, że pytanie o sprawy najważniejsze drugiego człowieka jest naruszaniem jego prywatności, czymś złym. Nie wypada pytać o coś osobistego, o coś co dotyczy wnętrza.

Jednak osoba która nad nami czuwa nie robi tego 24h/dobę. Są chwile kiedy jesteśmy tylko z własną samotnością (mimo, że koło nas może być tłum). Te chwile mogą nam wiele powiedzieć o stanie naszej kondycji duchowej. Chodzi o samotność która istnieje między ludźmi (Jezus zawsze jest z nami, ale o tym dopiero jutro).

- Czy odczuwamy taką samotność? Jeżeli możemy to podajmy jakiś jej przykład.

Nieraz tak jest. . . np. idziemy na ważną dla nas rozmowę do najlepszego przyjaciela, mówimy mu otwarcie wiele rzeczy, gdy on odpowiada: „rozumiem Cię” możemy się tylko gorzko uśmiechnąć. Gdzieś czujemy, **że on rozumieć do końca nie może, że to jest nasze osobiste i cokolwiek zrobimy takim pozostanie.** Jest coś z czym musimy zostać samotni.

- Czy zdażyło nam się w czasie swojej samotności samemu wyjść do drugiego człowieka, aby z nim porozmawiać o rzeczach ważnych? W jaki sposób zrodziła się w nas ta chęć? Czy było to takie „samo z siebie” czy jednak pod wpływem impulsu?
- Jak wykorzystujemy własny czas samotności? Czy przeżywamy go jako czas przygotowawczy do powrotu do ludzi?

Zauważmy, że odpowiedzi na powyższe pytania świadczą właśnie o naszej kondycji duchowej. Jeżeli staramy się patrzeć przez pryzmat duchowości to dlatego, że ktoś nas do tego „sprowokował”, a więc doświadczyliśmy, że te prowokowanie jest dobre i chcemy sami innych także zachęcać do tego - odpowiedzialność.

Istotą tego o czym teraz mówimy jest to czy potrafimy wychodzić do drugiego człowieka sami z siebie. . . to szalenie ważne, aby mieć taką umiejętność, dopóki ludzie będą ją posiadali i będą sobie ją przekazywać kondycja duchowa człowieka będzie „stabilna”.

- A co jest potrzebne, aby realizować drugą możliwość? By na każdą chwilę życia spoglądać przez pryzmat duchowości?

Przede wszystkim świadomość wagi jaką ma duchowość (patrz. początek spotkania!). Ona natomiast powinna nas motywować do pracy nad sobą, do przypominania sobie nieustannie, permanentnie kim jest człowiek.

2.6 Mądra odwaga stawiania sobie pytań

Chodzi o to, aby wspólnie dojść do tego, że jeżeli będziemy trzymać się zasad o których mówiliśmy wyżej znika lęk stawiania sobie pytań trudnych. Nie są one już zagrożeniem, a czymś co rozwija naszą osobowość. Dla człowieka który duchowość swoją traktuje „na zawołanie” niektóre pytania przerażają - szczególnie te na które odpowiedź należy szukać dłużej niż „przez chwilę”.

- Czy mamy odwagę stawiać sami sobie egzystencjalne pytania?
- Czy widzimy taką potrzebę? Co jest takiego niebezpiecznego w tych pytaniach?

Niebezpieczne jest odkrycie tego kim jesteśmy naprawdę, bez masek. Pytania najważniejsze, przed którymi stajemy samotnie, muszą odkrywać prawdę o nas. Nie jest to niczym przyjemnym. Czasami szukającym. Jest to „utrudnianie” sobie życia - choć tak naprawdę to dopiero jest prawdziwą egzystencją - bo świadomą.

- Co robimy z tą prawdą o sobie? Czy zawsze mamy świadomość, że nigdy nie poznaliśmy całej prawdy? Czy próbujemy nieustannie się siebie pytać o to kim jesteśmy?

Jedno z najważniejszych wniosków - niepozwolić by odpowiedzi na pytania o nas samych stały się naszymi „prywatnymi dogmatami”, czymś do czego doszliśmy i już nie chcemy tego zmieniać - abyśmy nie wyeliminowali z własnego życia rozwoju! Tajemnice człowieka trzeba nam zgłębiać przez całe życie.

Na zakończenie przeczytajmy:

Człowiek zmienia się od kołyski aż po grób. Kiedy więc jest sobą?

– Stefan Kisielewski

2.7 Zastosowanie

Metoda Ruchu Światło-Życie nie pozwala na to, abyśmy pozostawali tylko na poziomie wiedzy i informacji. Każde spotkanie powinno zakończyć się „zastosowaniem”, czyli konkretnym wprowadzeniem w życie treści.

Proponuję, aby każdy z nas podjął teraz jedno małe postanowienie w związku z omawianym tematem, które liczy, że będzie mógł zrealizować jeszcze na tych rekolekcjach.

2.8 Modlitwa końcowa

Dowolna w intencji wytrwałości w naszych postanowieniach i za te rekolekcje.

Spotkanie 2 - Boże spojrzenie na człowieka

3.1 Wprowadzenie dla Animatora

Człowiek nie może żyć bez miłości. Człowiek pozostaje dla siebie istotą niezrozumiałą, jego życie jest pozbawione sensu, jeśli nie objawi mu się Miłość, jeśli nie spotka się z Miłością, jeśli jej nie dotknie i nie uczyni w i jakiś sposób swoją, jeśli nie znajdzie w i niej żywego uczestnictwa. I dlatego właśnie Chrystus - Odkupiciel, (...) objawia w i pełni człowieka człowiekowi. To jest ów - jeśli tak wolno się wyrazić - ludzki wymiar Tajemnicy Odkupienia. Człowiek odnajduje w i nim swoją właściwą wielkość, godność i wartość swego człowieczeństwa. Człowiek zostaje w i Tajemnicy Odkupienia na nowo potwierdzony, niejako wypowiedziany na nowo. Stworzony na nowo! Nie ma już Żyda ani poganina, nie ma już niewolnika ani człowieka wolnego, nie ma już mężczyzny ani kobiety, wszyscy bowiem jesteście kimś jednym w i Chrystusie Jezusie. Człowiek, który chce zrozumieć siebie do końca - nie wedle jakiś tylko doraźnych, częściowych, czasem powierzchownych, a nawet pozornych kryteriów i miar swojej własnej istoty - musi ze swoim niepokojem, niepewnością, a także słabością i grzesznością, ze swoim życiem i śmiercią, przybliżyć się do Chrystusa. Musi niejako w i Niego wejść z sobą samym, musi sobie przyswoić, zasymilować całą rzeczywistość Wcielenia i Odkupienia, aby siebie odnaleźć. Jeśli dokona się w i człowieku ów dogłębny proces, wówczas owocuje on nie tylko uwielbieniem Boga, ale także głębokim zdumieniem nad sobą samym. Jakąż wartość

musi mieć w i oczach Stwórcy człowiek, skoro zasłużył na takiego i tak potężnego Odkupiciela, skoro Bóg Syna swego Jednorodzonego dał, ażeby on, człowiek, nie zginął, ale miał życie wieczne.

Właśnie owo głębokie zdumienie wobec wartości i godności człowieka nazywa się Ewangelią, czyli Dobrą Nowiną.

– Jan Paweł II - *Redemptor hominis*

Ten tekst oddaje wszystko o czym chcemy mówić tego dnia.

3.2 Wstęp

Wczoraj cały dzień mówiliśmy o kondycji duchowej człowieka. Próbowaliśmy dokładnie przyrzeć się samym sobą i zastanowić się kim jesteśmy. Wieczorem zaczęliśmy mówić już o Bogu który w i te nasze życie wkracza. Chcemy teraz spojrzeć jeszcze raz na nas samych, ale zadając sobie pytanie: co „obecność Boga” zmienia w i wczorajszych rozważaniach.

Czytamy tekst z wprowadzenia - fragment encykliki Redemptor Hominis.

Będziemy odczytywać teraz ten piękny tekst zdanie po zdaniu odnosząc do naszego tematu.

3.3 Jezus nadaje sens ludzkiemu życiu

Człowiek nie może żyć bez miłości. Człowiek pozostaje dla siebie istotą niezrozumiałą, jego życie jest pozbawione sensu, jeśli nie objawi mu się Miłość, jeśli nie spotka się z Miłością, jeśli jej nie dotknie i nie uczyni w i jakiś sposób swoją, jeśli nie znajdzie w i niej żywego uczestnictwa.

- O jaką miłość tutaj chodzi? Jak odczytujemy to, że zrozumieć siebie możemy tylko przez spotkanie z Miłością?
- Czy my w i miłości potrafimy odnaleźć pełnię swojego człowieczeństwa? Czy taką „range” jej dajemy?

To trochę tak jakby chcieć „poznawać” mechanizm np. drukarki bez próby drukowania na niej cegokolwiek. Człowiek jest stworzony do miłości, dlatego

tylko poprzez kontakt z nią (czyli odpowiadanie miłością) może sam siebie odkrywać.

3.4 Objawienie w i pełni człowieka człowiekowi

I dlatego właśnie Chrystus-Odkupiciel, (...) objawia w i pełni człowieka człowiekowi. To jest ów - jeśli tak wolno się wyrazić - ludzki wymiar Tajemnicy Odkupienia. Człowiek odnajduje w i nim swoją właściwą wielkość, godność i wartość swego człowieczeństwa. Człowiek zostaje w i Tajemnicy Odkupienia na nowo potwierdzony, niejako wypowiedziany na nowo. Stworzony na nowo! Nie ma już Żyda ani poganina, nie ma już niewolnika ani człowieka wolnego, nie ma już mężczyzny ani kobiety, wszyscy bowiem jesteście kimś jednym w i Chrystusie Jezusie.

- Czy czytając powyższe zdania potrafimy tą wielkość, godność odnaleźć w i obrazie „Ecce Homo”?
- Na czym ona polega, jak my ją odczuwamy?
- Czy i my potrafimy przeżywać podobną radość myśląc o tym, że Tajemnica Odkupienia „stwarza nas na nowo”?

Zwróćmy uwagę na to, że Bóg przychodzi po to, a by pokazać człowiekowi kim on sam jest! To objawienie w i pełni człowieka człowiekowi oznacza, że zagubiliśmy „wcześniej” własną tożsamość - nie wiemy kim jesteśmy. Dla Boga było zatem bardzo ważne, a byśmy się tego dowiedzieli.

3.5 Odkrycie dogłębnej prawdy o sobie

Człowiek, który chce zrozumieć siebie do końca - nie wedle jakiś tylko doraźnych, częściowych, czasem powierzchownych, a nawet pozornych kryteriów i miar swojej własnej istoty - musi ze swoim niepokojem, niepewnością, a także słabością i grzesznością, ze swoim życiem i śmiercią, przybliżyć się do Chrystusa. Musi niejako w i Niego wejść z sobą samym, musi sobie przyswoić, zasymilować całą rzeczywistość Wcielenia i Odkupienia, aby siebie odnaleźć.

- „Wejść całym sobą”, „zasymilować całą rzeczywistość Wcielenia i Odkupienia” - to niesamowicie wymagające słowa. Czy odczuwamy strach, niepokój słysząc tak radykalne zdania? Dlaczego?
- Czy mamy doświadczenie takiego otwartego zbliżenia się do Chrystusa całym sobą?

Jest to to o czym mówiliśmy wczoraj: człowiek który odkrył już swój niepokój, niepewność, słabość, grzeszność nadal nie potrafi zrozumieć własnego sensu życia, ma więcej pytań niż odpowiedzi. Na tym właśnie etapie trzeba szczególnie zwrócić się do Jezusa... Tylko on da nam możliwość poszukiwania odpowiedzi na nasze pytania głębiej. Nie należy się tego wstydić, że robimy to po to aby „poznać siebie”.

3.6 Zaduma nad samym sobą

Jeśli dokona się w i człowieku ów dogłębny proces, wówczas owocuje on nie tylko uwielbieniem Boga, ale także głębokim zdumieniem nad sobą samym. Jakaż wartość musi mieć w i oczach Stwórcy człowiek, skoro zasłużył na takiego i tak potężnego Odkupiciela, skoro Bóg Syna swego Jednorodzonego dał, ażeby on, człowiek, nie zginął, ale miał życie wieczne.

- W jaki sposób my sami troszczymy się o to, aby ten proces inicjować?
- Czy potrafimy dostrzec w i sobie tą wielką wartość? Czy nie jest tak, że często krytykując sami siebie odbieramy sobie tą godność? (tzn. robimy z siebie ludzi „za małych“)

3.7 Odważne przyjęcie Miłości

Boża miłość, jej ogrom, może nas czasami przytłaczać. Tak jak mówiliśmy wczoraj w i czasie konferencji wieczornej o listach. Intencją tego który obdaru miłością nie jest to abyśmy czuli się przytłoczeni. Ciężko jest przyjmować miłość.

- Czy doświadczamy tego cierpienia związanego z **przyjmowaniem miłości**? Co robimy, aby cierpieniu temu nadawać sens?

Cierpienie jest w i miłość wpisane (przynajmniej tą tutaj na ziemi). Uciekanie przed tym cierpieniem implikuje uciekanie przed przyjęciem pełni miłości. W i życiu każdego człowieka musi nastąpić moment trudnej decyzji, aby zacząć kochać (otworzyć się na to, aby ktoś nas kochał).

- Jak my radzimy sobie z tą decyzją? Czy potrafimy przyjąć taką naszą sytuację z optymizmem, pogodą ducha?

Przeczytajmy:

Każda prawdziwa Miłość musi mieć swój Wielki Piątek.

—kard. Stefan Wyszyński

- Jak rozumiemy te słowa kardynała?

Nie przez przypadek miłowanie porównuje się do palącej się świecy - spalamy siebie dla drugih. Dochodzimy do najważniejszego pytania:

- **Czy potrafimy bardziej radować się światłem które dzięki temu otrzymują drudzy niż smucić z powodu naszych niedogodności?**

3.8 Zastosowanie

Metoda Ruchu Światło-Życie nie pozwala na to, abyśmy pozostawiali tylko na poziomie wiedzy i i informacji. Każde spotkanie powinno zakończyć się „zastosowaniem”, czyli konkretnym wprowadzeniem w i życie treści.

Propozycja, aby każdy z i nas podjął teraz jedno małe postanowienie w i związku z i omawianym tematem, które liczy, że będzie mógł zrealizować jeszcze na tych rekolekcjach.

3.9 Modlitwa końcowa

Dowolna w i intencji dobrego przeżycia Triduum Paschalnego.

Część III

Eucharystia

Podstawowe informacje o rekolekcjach

- **Data:**
 - Jesień 2006 roku
- **Miejsce pierwszych rekolekcji:**
 - Babice, diecezja gliwicka
- **Miejsce powstania konspektów:**
 - Knurów, archidiecezja katowicka
- **Grupa docelowa:**
 - Oaza parafialna, od preoazy do formacji przed III st.
- **Opis rekolekcji:**
 - BRAK

Spotkanie 1 - Eucharystia jako spotkanie z człowiekiem i Bogiem

4.1 Cel Spotkania

Pokierować ludzi do spojrzenia na Eucharystie jako na Spotkanie. Uświadczenie uczestnikom wartości spotkania samego w sobie. Refleksja nad naszym przygotowaniem do spotkania.

4.2 Wprowadzenie dla Animatora

Takie słowa do przemyślenia. Źeby zdać sobie sprawę czym jest spotkanie. W starszych grupach być może warto przeczytać je jako wprowadzenie.

Dobro ma na świecie swoje imię, a nie nazwę. Jest: Adamem, Ewą, Abrahamem (...)” — pisze ksiądz Tischner. Lecz co to dokładnie znaczy? Jeśli Dobro jest czymś tak radykalnie nieprzedmiotowym, czymś, co nie ma nazwy, czymś, co występuje tylko pod postacią konkretnych ludzi, to jak możemy je mierzyć? Jak właściwie można oceniać, czy dany czyn jest dobry, lepszy, gorszy? Gdzie jest miara, do której powinniśmy odnieść postępowanie Adama, Abrahama, Ewy? I dalej: co łączy Adama, Abrahama, Ewę? Widząc człowieka, zdaje się nam sugerować ksiądz Tischner, powinniśmy doznawać olśnienia, że oto przed nami pojawił się ktoś nieskończenie godny tego, by go miłować.

Spotkanie to nie będzie akcentowało się na słowie „Eucharystia” mimo wszystko. Będzie na jej temat jeszcze wiele w sobotę oraz niedzielę. Chcemy w tym spotkaniu się przygotować. Zastanowić się nad istotą samego spotkania (z Bogiem lub z Człowiekiem – generalnie OSOBA...). Syntezą tego spotkania będzie: Eucharystia to miejsce podwójnego spotkania.

4.3 Modlitwa

Dostosowana do możliwości grupy.

4.4 Refleksja nad „Spotkaniem”

Najpierw przeczytajmy takie zdanie. Być może będziemy się z nim zgadzać lub nie – będzie ono wprowadzeniem do naszej dalszej rozmowy.

Niewątpliwie zdecydowana większość tego, co dziś między ludźmi nazywa się rozmową, należałoby trafniej, w dokładnym sensie tego słowa, określić jako gadanina. Na ogół ludzie nie mówią naprawdę do siebie; każdy, chociaż zwrócony do drugiego, mówi w rzeczywistości do fikcyjnej instancji, której istnienie wyczerpuje się w wysłuchaniu go.

—Martin Buber

Warto zadać sobie pytanie nad jakością naszych spotkań (wszelkich). Spróbować odnaleźć w swoim życiu takie prawdziwe rozmowy/spotkania. Warto sobie je wypisać na jakiejś kartce (każdy dla siebie).

- Czy mamy doświadczeń takiego prawdziwego spotkania się z drugą osobą?
- Czy możemy się podzielić w jakich to było okolicznościach?

Spotkanie to dar. Coś absolutnie niesamowitego. Jeżeli mamy niewiele wpisów na naszych kartkach to doskonale to rozumiemy bo prawdopodobnie „tęsknimy” za prawdziwą rozmową. Jeżeli nasze kartki są wypełnione to prawdopodobnie doświadczyliśmy tego i cenimy sobie te momenty.

Dąży się dzisiaj nie tylko do „odczarowania” kontaktów międzyludzkich – z czym można by się nawet zgodzić – lecz także do ich radykalnego odtajemniczenia. To, co osobowe, nieustannie bliskie

misterium, niegdyś podstawa najcichszych uniesień, ulega niwelacji.

—Martin Buber

- Czy zgadzamy się z tym zdaniem? Czy „tęsknimy” za taką prawdziwą rozmową/spotkaniem? Czy potrafi nam tego brakować?
- Czy podziękowaliśmy komuś za spotkanie? Czy nie jest tak, że wobec wielu osób nie wyraziliśmy swojej wdzięczności za rozmowę?

Postanowienie: Świetną okazją, aby „podziękować” za ten „cud spotkania” osobą które pojawiły się w naszym życiu jest jutrzejsza Eucharystia! Niech to będzie pierwszym owocem tego spotkania (o ile ktoś chce) – aby jutrzejszą Eucharystię ofiarować w ich intencji.

4.5 Cechy Prawdziwego Spotkania

Powstaje pytanie:

- Dlaczego tak niewiele Rozmowy/Spotkań jest w naszym życiu?
- Dlaczego jest to niewygodne dla świata?

Chciałoby się zapytać: co przeszkadza nam w Spotkaniu. Zastanowimy się jakie warunki są potrzebne, aby mogło dojść do Spotkania.

Animator będzie pokazywał poszczególne „wymogi” (odczytuje, a następnie kładzie kartkę na środek! Punkty do „pocięcia nożyczkami” znajdują się na ostatniej stronie konspektu) a uczestnicy będą przekuwać je na język codzienności i konkretnego życia – mogą podawać przykłady, wytłumaczyć własnym językiem (powinni sami sobie tłumaczyć). żeby lepiej zrozumieć każdy punkt niech przedstawia sytuację w której w Spotkaniu zapominamy o danej rzeczy (jakie zdania wtedy mogą zostać wypowiedziane, jakie sytuacje zaistnieć)

Uczestnicy mogą rozszerzyć tę listę!!!

- Cechy Prawdziwego Spotkania:
 - Zwrócenie się do partnera w całej prawdzie. Mówię drugiemu jako osobie: „tak” - potwierdzamy jego osobę
 - Każdy musi włączyć samego siebie. Każdy zawsze mówi to, co myśli jednak: „otwartość jest dokładnym przeciwieństwem gadaniny.”

- Nie kieruje się myślą o własnym oddziaływaniu jako mówcy tego, co powinno przez niego przemówić! Gdy zamiast tego, co winno być powiedziane, chce zaprezentować swoje samolubne „ja” staje się niszczycielem
- Rozmowa ze swojej natury jest płodna. Rozmowa owocuje... tworzy w nas kogoś innego, odkrywamy sami siebie w niej bardziej...
- Głównym warunkiem zaistnienia prawdziwej rozmowy jest to, by każdy uważał swego partnera za tą, właśnie tą osobę. Postrzegam ją, postrzegam, że jest ona inna, istotowo inna niż ja, w ten określony, jej tylko właściwy i niepowtarzalny sposób istotowo inna niż ja, i akceptuję tą osobę, którą postrzegłem, tak że mogę z całą powagą skierować do niej, właśnie do niej, moje słowa.
- W kontaktach międzyludzkich dominuje dziś spojrzenie analityczne, redukujące i wywodzące. Jest analityczne – lub raczej pseudoanalityczne – ponieważ traktuje cały byt cielesno-duchowy jako złożony, a zatem i rozkładalny;(...) Spojrzenie jest redukcyjne, ponieważ różnorodność osoby (...) chce sprowadzić do schematycznych i powtarzających się wszędzie struktur.

Te DWA ostatnie cytaty animator KONIECZNIE musi zmienić jeżeli uzna to za stosowne do grupy!!!

4.6 W poszukiwaniu Spotkania

Wiemy, że coraz rzadziej naprawdę się ze sobą spotykamy. Wiemy czym się takie spotkania powinny charakteryzować i co musi być spełnione, aby mogło do nich dojść. Czy to jednak nam wystarcza, aby móc ich doświadczyć? Na pewno jest to pomocne, może nawet niezbędne – więc warto było. Jednak i tak wiele z nas chodzi po świecie z tęsknotą za Prawdziwym Spotkaniem.

Człowiek jest tak stworzony. Poszukujemy... Im dłużej na świecie żyjemy tym bardziej człowiek doświadcza tego, że tego jego różnego rodzaju spotkania nie dotykają pełni (lub nawet nie dotykają powierzchni?). Zbliżamy się w tym momencie do tematu naszych rekolekcji... do Eucharystii... odpowiedzi Boga na te nasze ogromne pragnienie Prawdziwego Spotkania...

- Czy spojrzeliście kiedykolwiek w ten sposób na Eucharystię?

- Czy kiedy odczuwaliście tą swoistego rodzaju „samotność duszy” po-myśleliście, że Eucharystia jest właśnie odpowiedzią? (nie wiem czy nie jest zbyt osobiste)

Tak naprawdę w tym momencie może nawet powinniśmy zatrzymać spotkanie. Nawet nie odpowiadać na te pytania głośno. Zostać w takim zdumieniu – jest coś co odczuwam i czego szukam... Bóg wie o tym co głęboko we mnie siedzi...wiedział już zanim mnie stworzył i tak przygotował Plan Zbawienia, że dał nam Eucharystie...Po prostu Miłość.

4.7 Umocnienie w odkrywaniu i zastosowanie

(to nie jest część spotkania „na koniec” tylko bardzo ważny punkt któremu trzeba przewidzieć odpowiednią ilość czasu jeżeli spotkanie ma mieć sens większy niż ćwiczenia z tekstem!)

Wiadomo jak jest - Eucharystia jest trudna. Śycie toczy się i nie jest łatwo myśleć w takich kategoriach o Mszy Świętej szczególnie jeżeli coś innego w tym momencie jest do zrobienia. Czasami mamy po prostu wiele ludzkich wątpliwości co do tego co dzieje się na Ołtarzu. To normalne. Te rekolekcje są okazją do próby podjęcia jakiegoś wysiłku, aby spróbować pogłębić własne przeżywanie i patrzeć na Eucharystie. Chcemy, aby Msza Święta była dla nas właśnie takim upragnionym Spotkaniem. Jak będziemy się starać o to?

Tworzymy grupę. ...grupę która się właśnie SPOTYKA ze sobą. Możemy sobie pomóc. Nie będziemy teraz wyliczać różnych porad „z podręczników”! Stworzymy sami taką listę rzeczy która będzie miała nam pomóc.

1. **Każdy uczestnik wypisuje na jednej wspólnej kartce rzeczy (postanowienia) do których się zobowiązuje, aby pomóc wzajemnie sobie przeżyć dobrze ten czas pod kątem odkrycia Eucharystii. (spotkanie z Człowiekiem)**
2. **Każdy uczestnik wypisuje na własnej kartce rzeczy (postanowienia) do których się zobowiązuje osobiście, aby dobrze ten czas pod kątem odkrycia Eucharystii. (spotkanie z Bogiem)**

Kartki „dla siebie” chowamy w takie miejsce aby było zawsze „pod ręką”...nie zakopujemy tam gdzie nigdy już do niego nie zajrzemy!

Kartkę „wobec grupy” zachowujemy i rozkładamy przed każdym spotkaniem koło świeczki – tak abyśmy sobie przypominali co najmniej raz na dzień nasze

postanowienia.

Pamiętajmy o intencji jutrzejszej Mszy!

Spotkanie 2 - Eucharystia jako pokarm

5.1 Wprowadzenie dla Animatora

Celem dzisiejszego spotkania jest:

1. zwrócenie uwagi na chleb, który jest podstawowym pokarmem i wyjaśnienie dlaczego właśnie pod tym symbolem Jezus zostawił nam siebie;
2. ukazanie sytuacji w Starym Testamencie, znaczenie chleba, pokarmu od Boga dla Izraelitów;
3. uświadomienie jakie zmiany do tej relacji wprowadza Jezus Chrystus, który jest **prawdziwym** pokarmem;
4. zadanie pytania o rolę Eucharystii, przyjęcia Jezusa w komunii, w moim życiu i tym samym pogłębienie świadomości tego momentu Eucharystii.

Dzisiejsze spotkanie odbywa się późno, jesteśmy już po Namocie Spotkania oraz pieczeniu chleba. Do tych dwóch punktów to spotkanie będzie się przede wszystkim odwoływało. Jest to spotkanie w dużej mierze oparte o fragmenty z Pisma Św. Nie chodzi tu jednak, aby szybko je przeczytać i przejść jak najszybciej do następnego fragmentu. Każdy fragment należy bardzo dokładnie z uczestnikami omówić, wyjaśnić. Pomocne, zwłaszcza w grupach młodszych będzie opowiedzenie sytuacji ukazanej w Piśmie Św., tj. gdzie się odbywa, kto bierze udział, jak to mogło wyglądać, jakie towarzyszyły temu emocje itd., odwołanie się do znaczenia chleba w ich życiu, nawet poprzez takie pytania, jak: „jak często jecie chleb, jaki lubicie najbardziej itp.” oraz odwołanie do pieczenia chleba, które miało miejsce wcześniej. „Jak to jest być piekarzem?”

Generalnie należy dążyć, aby to spotkanie było jak najbardziej ROZMOWĄ z uczestnikami. Absolutnie nie może być to wykład teologiczny aniamtora. W czasie spotkania należy ukazać różnice pomiędzy ST a NT, co nowego wnosi Jezus Chrystus.

5.2 Wstęp

Przeczytajmy:

Następnie wyruszyli z Elim. Przybyło zaś całe zgromadzenie Izraelitów na pustynię Sin, położoną między Elim a Synajem, piętnastego dnia drugiego miesiąca od ich wyjścia z ziemi egipskiej. I zaczęło szemrać na pustyni całe zgromadzenie Izraelitów przeciw Mojżeszowi i przeciw Aaronowi. Izraelici mówili im: «Obyśmy pomarli z ręki Pana w ziemi egipskiej, gdzieśmy zasiadali przed garnkami mięsa i jadalі chleb do sytości! Wyprowadziliście nas na tę pustynię, aby głodem umorzyć całą tę rzeszę». Pan powiedział wówczas do Mojżesza: «Oto ześlę wam chleb z nieba, na kształt deszczu. I będzie wychodził lud, i każdego dnia będzie zbierał według potrzeby dziennej. Chcę ich także doświadczyć, czy pójdą za moimi rozkazami czy też nie. Lecz w dniu szóstym zrobią zapas tego, co przyniosą, a będzie to podwójna ilość tego, co będą zbierać codziennie». Mojżesz i Aaron powiedzieli do społeczności Izraelitów: «Tego wieczora ujrzycie, że to Pan wyprowadził was z ziemi egipskiej. A rano ujrzycie chwałę Pana, gdyż usłyszał On, że szemrzecie przeciw Panu. Czymże my jesteśmy, że szemrzecie przeciw nam?» Mojżesz powiedział: «Wieczorem Pan da wam mięso do jedzenia, a rano chleb do sytości, bo słyszał Pan szemranie wasze przeciw Niemu. Czymże bowiem my jesteśmy? Nie szemraliście przeciwko nam, ale przeciw Panu!» Mojżesz rzekł do Aarona: «Powiedz całemu zgromadzeniu Izraelitów: Zbliźcie się do Pana, gdyż słyszał wasze szemranie». W czasie przemowy Aarona do całego zgromadzenia Izraelitów spojrzeli ku pustyni i ukazała się im w obłoku chwała Pana. I przemówił Pan do Mojżesza tymi słowami: «Słyszałem szemranie Izraelitów. Powiedz im tak: O zmierzchu będziecie jeść mięso, a rano nasycicie się chlebem. Poznacie wtedy, że Ja, Pan, jestem waszym Bogiem». Rzeczywiście wieczorem przyleciały przepiórki i pokryły obóz, a nazajutrz rano warstwa rosy leżała dokoła obozu. Gdy się warstwa

rosy uniosła ku górze, wówczas na pustyni leżało coś drobnego, ziarnistego, niby szron na ziemi. Na widok tego Izraelici pytali się wzajemnie: «Co to jest?» - gdyż nie wiedzieli, co to było. Wtedy powiedział do nich Mojżesz: «To jest chleb, który daje wam Pan na pokarm. To zaś nakazał wam Pan: Każdy z was zbierze dla siebie według swej potrzeby, omer na głowę. Każdy z was przyniesie według liczby osób, które należą do jego namiotu». Izraelici uczynili tak i zebrali jedni dużo, drudzy mało. Gdy mierzyli swój zbiór omerem, to ten, który zebrał wiele, nie miał nic zbywającego, kto zaś za mało zebrał, nie miał żadnego braku - każdy zebrał według swych potrzeb. [...] Izraelici jedli mannę przez czterdzieści lat, aż przybyli do ziemi zamieszkałej. Jedli mannę, aż przybyli do granic ziemi Kanaan.

—Wj 16, 1-18.35

Izraelici szemrają przeciw Panu, gdyż nie mają pokarmu, nie mają chleba. Uważają, że lepiej dla nich byłoby żyć w Egipcie, gdzie przynajmniej mieli zagwarantowany pokarm. Przy tej okazji warto porozmawiać z uczestnikami o tym, jak wygląda chleb, z czego jest robiony. W Izraelu chleb (podpłomyk) był robiony z wody, soli i mąki (ew. jeszcze oliwy). Są to podstawowe składniki. Najprostsze. Chleb praśny, używany podczas Paschy był robiony bez zakwasu (czyli reszty ciasta pozostałej z poprzedniego wypieku), tylko z wody i mąki. Po pieczeniu chleba uczestnicy powinni mieć świadomość prostoty chleba. Niech na początku tego spotkania podzielą się doświadczeniami, przemyśleniami, jakich doznali podczas pieczenia chleba. Poprzez tą prostotę chleb jest podstawowym pożywieniem wielu ludzi, zwłaszcza ubogich (gdzie jednocześnie jest jedynym składnikiem pożywienia). Zapytajmy o co najczęściej proszą ludzie ubodzy (oprócz pieniędzy).

Następnie porozmawiajmy o tym, jak traktowany jest chleb w naszych domach.

- Jak dużo chleba w naszych domach jest marnowane? Jakie w naszych domach panuje podejście do chleba? Czy podchodzimy z szacunkiem do chleba (tradycja b. rozpowszechniona na Śląsku) ?

5.3 Bóg troszczy się o nas

Pan Bóg troszczy się także o nasze życie codzienne, o nasz pokarm doczesny (w „Ojcie nasz” prosimy o chleb powszedni, który może być rozumiany

także jako ten ziemski). Bóg wysłuchuje szemrania Izraelitów, zsyła swój pokarm. Przy tym fragmencie z księgi Wyjścia zwróćmy uwagę na dwie rzeczy. Po pierwsze Izraelici pytali „co to jest?”, było to dla nich zjawisko niezwykle, nowe. Po drugie każdy mógł zebrać tyle, żeby najeść się do syta. Bóg nie pozwala nikomu być głodnym. Porozmawiajmy o tym fragmencie, co się w nim wydarzyło, jaki były przyczyny, jakie skutki. Niech to będzie luźna rozmowa na temat tego fragmentu. Można przytoczyć fragment psalmu:

Wystawiali Boga na próbę w swych sercach, żądając stawy dla swego pożądania.

Mówili przeciw Bogu, rzekli: «Czyż Bóg potrafi nakryć stół w pustyni?» Oto w skałę uderzył, popłynęły wody i wytrysnęły strumienie:

«Czy także potrafi dać chleba

albo ludowi swemu przygotować mięso?» Toteż gdy Pan usłyszał, zapalił się gniewem, i ogień rozgorzał przeciw Jakubowi, <i gniew jeszcze powstał przeciw Izraelowi>, że nie uwierzyli w Boga

i nie zaufali Jego pomocy.

Potem z góry wydał rozkaz chmurom i bramy nieba otworzył, i spuścił jak deszcz mannę do jedzenia: dał im zboże z nieba.

Człowiek chleb mocarzy spożywał - żywności zesłał im do syta.

—Ps 78, 18-25

Zapytajmy:

- Dlaczego Bóg zsyła Izraelitom pokarm?
- Jaka jest reakcja Izraelitów na to wydarzenie?
- Jak zachowują się wobec Boga po tym wydarzeniu? Czy ich postępowanie zmienia się?
- Co znaczy określenie „chleb mocarzy”? Jak je rozumiesz?
- Powracając do fragmentu z księgi Wyjścia: jak długo Izraelici spożywali chleb od Pana? Dlaczego? (Odkryć znaczenie symboliczne: wędrówka – całe nasze życie, Kanaan – niebo, nie wspominajmy jeszcze o Ciele Jezusa Chrystusa.)

Bóg karmi swój naród przez całą jego wędrówkę, przez całą drogę. Pokarm ten pozwala im iść do celu, jaki przeznaczył im Bóg. Jednak ten cud nie powoduje, że Izraelici przestają szemrać, wątpić. Dlatego większość z nich pomarła i nie doszła do ziemi obiecanej.

5.4 Sakrament

Przeczytajmy:

„Na świecie było [Słowo], a świat stał się przez Nie, lecz świat Go nie poznał.
Przyszło do swojej własności, a swoi Go nie przyjęli.
Wszystkim tym jednak, którzy Je przyjęli, dało moc, aby się stali dziećmi Bożymi, tym, którzy wierzą w imię Jego -
którzy ani z krwi,
ani z żądzy ciała, ani z woli męża,
ale z Boga się narodzili. A Słowo stało się ciałem
i zamieszkało wśród nas.
I oglądaliśmy Jego chwałę,
” chwałę, jaką Jednorodzony otrzymuje od Ojca, pełen łaski i prawdy.

—J 1, 10-14

W oparciu o powyższy fragment oraz Namiot Spotkania porozmawiajmy o Eucharystii, o Chlebie jaki możemy dziś spożywać. Niech uczestnicy podzielią się swoimi przemyśleniami z Namiotu Spotkania.

- Jakie są analogie pomiędzy naszym życiem, a wędrówką Izraelitów? Zwróćmy uwagę, że manna była odpowiedzią Boga na szemranie ludzi. Scana z Namiotu Spotkania odbywa się po rozmnożeniu chleba, kiedy Jezus wyrzuca ludziom, że idą za nim tylko dlatego, że najedli się do syta, natomiast nie troszczą się o życie wieczne. Jaka następuje tutaj różnica pomiędzy Starym Testamentem a Nowym? Zastanówmy się jak jest w naszym życiu – czy przystępujemy do komunii tylko dlatego, żeby się najeść do syta?

Nawiążmy do przemyśleń z Namiotu Spotkania:

- Czym tak naprawdę jest przyjęcie Jezusa, spożywanie Jego Ciała i Krwi? Jest to o wiele większy dar niż tylko pomoc w doczesnym życiu jak to miało miejsce w ST. Tutaj chleb oznacza życie wieczne, oznacza zjednoczenie z Chrystusem (o czym jutro, więc nie rozwijamy tego wątku), oznacza wreszcie UDZIAŁ W OFIERZE CHRYSTUSA, a także zadatek, przysmak nieba.

5.5 „Co to jest?” = „lecz świat Go nie poznał”

Bóg pragnął pozostać między nami, nie chciał zostawić nas sierotami - „A Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas.” Zastanówmy się przez chwilę dlaczego Bóg pozostał z nami, dlaczego pozwolił nam spożywać się.

Pan nasz Jezus Chrystus chciał zostawić nam zbawienie w swoim Ciele i Krwi. Dlaczego zaś każe nam spożywać swoje Ciało i Krew? Bo jest pokorny. Gdyby nie był pokorny, nie moglibyśmy Go spożywać ani pić. Patrz na Jego nieskończoność: „Na początku było Słowo i Słowo było u Boga i Bogiem było Słowo” (J 1,1). Oto Pokarm wiekuisty: lecz spożywają Go aniołowie, spożywają moce najwyższe i duchy niebieskie. Spożywając, nabierają mocy, a Ten, który obdarza ich nasyceniem i radością, pozostaje nie naruszony. Otóż, co człowiekowi do tego Pokarmu? Kto znajdzie serce dostosowane do takiego Pokarmu? Zatem w mleko się On przemienił i dostosował do maluczkich. Oto w jaki sposób Mądrość Boża karmi nas tym Pokarmem: „Słowo ciałem się stało i zamieszkało wśród nas” (J 1,14). Patrzcie, co za pokora! „Dałeś im Chleb z nieba, Chleb aniołów spożywa człowiek” (Ps 77,24). Słowo Przedwieczne, którym żywią się aniołowie, równe Ojcu, jest spożywane przez człowieka. Ponieważ „istniejąc w postaci Bożej, nie skorzystał ze sposobności, aby być na równi z Bogiem” — takim właśnie żywią się aniołowie — „lecz ogołocił samego siebie” — aby człowiek mógł spożywać Chleb aniołów — „przyjawszy postać sługi, stawszy się podobnym do ludzi. A w zewnętrznym przejawie uznany za człowieka, uniżył samego siebie, stawszy się posłusznym aż do śmierci, i to śmierci na krzyżu” (Flp 2,6—8) — abyśmy z krzyża otrzymali Ciało i Krew Pańską jako nową ofiarę.

—św. Augustyn

Jezus pragnie pozostać z nami, gdyż jest to przejaw Jego miłości do nas. On tak nas umiłował, że pragnie, abyśmy mogli być z nim jedno, abyśmy mogli już tu na ziemi dostąpić, chociaż częściowo, tego, co nas czeka w niebie. Chrześcijanin to człowiek wypatrujący powtórnego przyjścia swojego Zbawiciela, człowiek wpatrzony w niebo. Aby ten czas oczekiwania był bardziej znośny dla człowieka, Jezus zostawił nam swoje Ciało, abyśmy potrafili czekać.

- Czy współczesny człowiek pragnie zjednoczenia z Bogiem? Czy jest to także nasze największe pragnienie?

Nie może być Eucharystia źródłem i szczytem życia chrześcijanina, jego najważniejszym momentem, jeśli nie pragnie on przede wszystkim zjednoczenia ze swoim Zbawcą, jeśli nie będzie to jego najważniejszym celem. Stawiamy sobie tutaj pytanie o to, czy Bóg jest dla mnie najważniejszy. Jeśli popatrzymy na tą sytuację od strony Boga dostrzeżemy, że dla Niego nie ma nic ważniejszego jak zjednoczyć się ze swoim ludem, ze swoim stworzeniem. On ogołocił samego siebie, aby móc być z nami!

W Eucharystii, w odróżnieniu od każdego innego sakramentu, tajemnica [komunii] jest tak doskonała, iż prowadzi do szczytu wszelkich dóbr: to tu znajduje kres wszelkie pragnienie, ponieważ tu otrzymujemy Boga i Bóg wchodzi w doskonałe zjednoczenie z nami.

—Jan Paweł II

**To właśnie znaczy, że Eucharystia jest szczytem życia chrześcijanina, ponieważ w niej dokonuje się największe pragnienie chrześcijanina: jedno-
czy się z Bogiem.**

5.6 Podsumowanie

Posłuchajcie o małej dziewczynce, którą znalazłam na jednej z ulic Kalkuty. Miała może sześć lat, a po jej twarzy poznałam, że jest głodna i nie jadła od kilku dni. Dałam jej kromkę chleba, a ona zaczęła ją jeść, powoli, po jednym okruszku. Powiedziałam: Jedz chleb, nie bój się, jedz. Dziecko powiedziało: Boję się, bo jak chleb się skończy, znowu będę głodna

—Matka Teresa z Kalkuty

Człowiek nie może żyć bez codziennego pokarmu, chrześcijanin nie może żyć bez Ciała i Krwi Chrystusa. Spożywając je już nie my żyjemy, ale żyje w nas Chrystus.

- Czy w nas jest także obawa, że jak chleb się skończy, to znów będziemy głodni?
- Czy mieliśmy taki okres w naszym życiu, kiedy brakowało nam tego Pokarmu? Jak czujemy się, kiedy nie możemy przyjąć Jezusa do naszego serca?
- Czy mogę zrobić coś, żeby sprawić, aby tych okresów było jak najmniej?

5.7 Zastosowanie

- postaram się zmienić moje podejście do pokarmu, jedzenia (o ile to konieczne);
- postaram się uniknąć w ciągu najbliższych tygodni/miesiąca okresów, w których nie będę mógł/mogła przystąpić do komunii św. (rozwiązaniem tej sytuacji jest jak najszybsze przystąpienie do sakramentu pokuty, a nie np. unikanie mszy...)

Spotkanie 3 - Eucharystia jako zjednoczenie z ludźmi i Bogiem

6.1 Wprowadzenie dla Animatora

Celem dzisiejszego spotkania jest:

1. zwrócenie uwagi na potrzebę przygotowania się do Eucharystii;
2. ukazanie jedności ludzi przez pryzmat przyjęcia Ciała i Krwi Chrystusa;
3. ukazanie Eucharystii jako źródło postaw, które powinniśmy praktykować w naszym codziennym życiu.

Dzisiejsze spotkanie odbywa się po niedzielnej Eucharystii, dlatego wnioski i postanowienia dotyczyć będą każdej następnej mszy św. po powrocie do domu, bez wspólnoty rekolekcyjnej. Dlatego najważniejszą rzeczą jest, abyśmy uświadomili uczestników na te nowe wspólnoty, często przypadkowych ludzi, abyśmy przede wszystkim pokazali na dzisiejszym spotkaniu jedność i równość ludzi uczestniczących we mszy św. i karmiących się Ciałem i Krwią Chrystusa. Drugim ważnym punktem jest ukazanie mszy św. jako źródła postaw i wzór do naśladowania w naszym codziennym życiu, ukazanie Eucharystii, gdzie ma miejsce doskonała wspólnota ludzi w Bogu, którą powinniśmy starać się tworzyć również poza kościołem.

Dziś najważniejsze jest odwołanie do przeżyć, odczuć uczestników. Niech opowiedzą jak przeżyli te msze podczas tych rekolekcji, czy różniły się one od innych dotychczasowych przez nich przeżywanych. Ta refleksja może przebiegać wg pytań w konspekcie, ale może także poruszać inne momenty mszy.

Najważniejszą rzeczą w tej części jest wydobycie konkretnych postaw, które postaramy się wprowadzać w nasze życie po powrocie. To spotkanie ma przede wszystkim charakter dzieleniowy. Należy „pomagać” uczestnikom w przypominaniu ważnych fragmentów Eucharystii, a nawet szukać dziury w całym, prowokować do wypowiedzenia swojej opinii.

6.2 Eucharystia jako zbawcza obecność Jezusa we wspólnocie wiernych

W pierwszy dzień Praśników, kiedy ofiarowywano Paschę, zapytali Jezusa Jego uczniowie: «Gdzie chcesz, abyśmy poszli poczynić przygotowania, żebyś mógł spożyć Paschę?» I posłał dwóch spośród swoich uczniów z tym poleceniem: «Idźcie do miasta, a spotka was człowiek, niosący dzban wody. Idźcie za nim i tam, gdzie wejdzie, powiecie gospodarzowi: Nauczyciel pyta: gdzie jest dla Mnie izba, w której mógłbym spożyć Paschę z moimi uczniami? On wskaże wam na górze salę dużą, usłaną i gotową. Tam przygotujecie dla nas». Uczniowie wybrali się i przyszli do miasta, gdzie znaleźli, tak jak im powiedział, i przygotowali Paschę.

—Mk 14, 12-16

Podczas ostatniej wieczerzy wokół Jezusa zgromadziło się 12 apostołów. Oni to byli załącznikiem Kościoła, wspólnoty, jaką możemy obecnie przeżywać. Przed spożyciem wieczerzy Jezus nakazuje uczniom przygotować salę. Ma być „duża, usłana i gotowa”. Także i my powinniśmy przygotować się na spotkanie z Bogiem.

- Jak wygląda moje przygotowanie do Eucharystii? (Umawiając się na ważne spotkanie z kimś bliskim naszemu sercu, solidnie się przygotowujemy – wygląd, punktualność, przebieg rozmowy.)

Przeczytajmy:

Chleb, który łamiemy, czyż nie jest udziałem w Ciele Chrystusa? Ponieważ jeden jest chleb, przeto my, liczni, tworzymy jedno Ciało. Wszyscy bowiem bierzemy z tego samego chleba

—1Kor 10, 16-17

Czym w rzeczywistości jest chleb? Jest Ciałem Chrystusa. Kim stają się ci, którzy go przyjmują? Ciałem Chrystusa; ale nie wieloma ciałami, lecz jednym ciałem. Faktycznie, jak chleb jest jednością, choć składa się nań wiele ziaren, które choć się nie znają, w nim się znajdują, tak że ich różnorodność zanika w ich doskonałym zjednoczeniu — w ten sam sposób również my jesteśmy wzajemnie ze sobą zjednoczeni, a wszyscy razem z Chrystusem

—Komentarz św. Jana Chryzostoma

Poprzez Eucharystię, a zwłaszcza przyjęcie Jezusa w Komunii św. Sprawia, że stajemy się jedno z wszystkimi, którzy to Ciało przyjmują. Nasza różnorodność buduje wspólnotę.

- Jaka jest moja relacja, stosunek do pozostałych uczestników Mszy Św.?
- Czy potrafię przyjąć i pogodzić się z różnorodnością ludzi uczestniczących w Eucharystii?
- Co oznacza dla mnie, że ta różnorodność zanika w Jezusie? Jak rozumiem te słowa?

Jeśli więc przyniesiesz dar swój przed ołtarz i tam wspomnisz, że brat twój ma coś przeciw tobie, zostaw tam dar swój przez ołtarzem, a najpierw idź i pojednaj się z bratem swoim! Potem przyjdź i dar swój ofiaruj!

—Mt 5, 23-24

Jezus wzywa nas, abyśmy potrafili sobie wzajemnie wybaczać. Abyśmy mogli bez gniewu uczestniczyć w Ofierze Chrystusa. Żydzi zanim usiedli do wieczerzy z rodziną, przyjaciółmi obmywali sobie ręce. Oprócz względów higienicznych sprawiało to, że trzeba było rozluźnić rękę. Nie można już było mieć ręki zaciśniętej w pięść. Rozluźnienie ręki powodowało, że wszystkie złe emocje odchodziły, człowiek się uspokajał. Obecnie tą samą funkcję, a może jeszcze większą wyraża przekazanie „znaku pokoju”. Poprzez ten gest jednoczymy się z innymi ludźmi, przekazujemy sobie wzajemnie pokój, pokój chrystusowy — czyli uwolnienie od wszelkich zmartwień, trosk, złości, gniewu itp.

- Czy potrafię przebaczyć i pojednać się zanim wejdę do kościoła?
- Jaką rolę w moim przeżywaniu Eucharystii pełni „znak pokoju”? Czy jest to tylko podanie ręki, bo tak wypada? Czy potrafię na mszy podać rękę tym, których skrzywdziłem, tym, którzy mnie skrzywdzili?

6.3 Udział musi być czynny!

Uczestnictwo we mszy musi być czynne. Nie można być tylko słuchaczem, kimś, kto przupatruje się z boku. Aby spotkanie mogło nastąpić, aby było owocne i korzystne dla obu stron, musi nastąpić czynny udział tych 2 stron.

- Jakie są moje odpowiedzi na wezwania kapłana?
- Czy w ogóle odpowiadam, czy nie przysłuchuję się tylko co mówią inni? Jakie jest moje zaangażowanie w śpiew podczas liturgii?

Przeczytajmy:

Dar Chrystusa i Jego Ducha, który otrzymujemy w Komunii eucharystycznej, wypełnia z obfitością gorące pragnienia braterskiej jedności, jakie kryją się w sercach ludzkich, i jednocześnie wynosi doświadczenie braterstwa właściwego wspólnemu uczestnictwu w tym samym stole eucharystycznym na poziom daleko wyższy od zwyczajnego ludzkiego ucztowania. Dzięki zjednoczeniu z Ciałem Chrystusa Kościół coraz głębiej staje się w Chrystusie «jakby sakramentem, czyli znakiem i narzędziem wewnętrznego zjednoczenia z Bogiem i jedności całego rodzaju ludzkiego».

Jak pokazuje codzienne doświadczenie, początkom rozdziału między ludźmi, tak bardzo zakorzenionego w ludzkości z powodu grzechu, przeciwstawia się odradzająca jedność moc Ciała Chrystusa. Eucharystia, budując Kościół, właśnie dlatego tworzy komunie pomiędzy ludźmi.

—Jan Paweł II – Ecclesia de Eucharistia

Warto tutaj zapytać uczestników o uroczystości rodzinne (lub jakiegokolwiek inne), które mają miejsce przy stole. Jak one wyglądają, jak zachowują się ludzie, którzy na nie przychodzą. Jak takie uroczystości są odbierane przez nas, przez uczestników (nie podejmować tematu alkoholu). Co sprawia, że ludzie zasiadają przy jednym stole, gromadzą się na uroczystości? Dlaczego to robią? Jaki jest cel tego spotkania? Czy podobny cel ma zgromadzenie eucharystyczne? Co podczas niego nas przyciąga? Co sprawia, że gromadzimy się w jednym miejscu i czasie?

Podczas Eucharystii stajemy się braćmi, jednoczymy się, nie sami z siebie, ale dzięki uczestnictwu w jednym Ciele i Krwi. Uczta Pańska nie jest zwykłą ucztą. Od zawsze ludzie, aby być bliżej siebie, aby się jednoczyć organizują

uczy. Najważniejsze wydarzenia w życiu każdego człowieka, radość, smutek przeżywamy właśnie podczas uczy, kolacji itp. Tam ludzie się spotykają, otwierają na siebie wzajemnie. Także te spotkania z osobą najbliższą odbywają się przy stole. Jednym z elementów doskonałego, romantycznego spędzenia czasu z ukochanym jest właśnie wspólna kolacja.

Eucharystia przenosi nas jednak na wyższy poziom. Tutaj jednoczy nas pokarm, który wspólnie spożywamy. To On pozwala nam dostrzegać jedność między nami, to On nas jednoczy. Należy zauważyć, że wszyscy ludzie gromadzą się dla tego Pokarmu, to on jest tym, co nas jednoczy. Uczta Pańska stanowi źródło wzajemnego zrozumienia, poszanowania, źródło wspólnoty ludzi, odradza jedność między ludźmi, którą rozbił grzech. Eucharystia uczy nas miłości do naszych braci:

Eucharystia do tej miłości nas wychowuje w sposób najgłębszy, ukazuje bowiem jaką wartość w oczach Bożych ma każdy człowiek, nasz brat i siostra, skoro każdemu w taki sam sposób Chrystus daje siebie samego pod postaciami chleba i wina.

—Jan Paweł II

6.4 Zastosowanie

Spróbujmy w tej części spotkania zastanowić się nad praktycznymi rzeczami wynikającymi z Eucharystii. Ponieważ Eucharystia nie jest oderwana od rzeczywistości, a ma nam pomagać w naszym codziennym życiu, jest obrazem idealnego życia we wspólnocie z innymi ludźmi i Bogiem, dlatego zastanówmy się na podst. kazania ks. Blachnickiego, jakie elementy Eucharystii mogę i chcę poprawić i pogłębić w moim życiu (w kontekście tematu dnia). Przeanalizujmy wspólnie z uczestnikami tekst tego kazania. Spróbujmy wyakcentować te punkty liturgii, które możemy przenieść na grunt naszego życia codziennego.

W liturgii mamy nie tylko zjednoczyć się z Bogiem, ale zjednoczyć się między sobą i przeżyć w znaku zewnętrznym tę prawdę, że jesteśmy wspólnotą, że jesteśmy Kościołem, że jesteśmy ludem Bożym. I znów zależy to od nas, od naszego otwarcia się nie tylko ku Bogu, ale także ku braciom. [...] Kiedy przychodzimy na zgromadzenie liturgiczne to przychodzimy nie po to, żeby spełnić swój osobisty obowiązek religijny i nie po to, żeby osobiście się wzbogacić słowem Bożym czy łaską Bożą. Liturgia nie jest

jakimś, można by użyć tego porównania, sklepem, gdzie każdy przychodzi, żeby zakupić dla siebie jakiś towar, który jest mu potrzebny. W liturgii nie ma tego, że ustawiamy się w ogonku i każdy bierze to, co jest jego i odchodzi zadowolony do domu. Liturgia w całości jest znakiem tego, czym jest Kościół, to znaczy znakiem wspólnoty. Idąc na mszę świętą, czy na inne zgromadzenie liturgiczne, idziemy po to, żeby łączyć się we wspólnotę, żeby dać wyraz temu, że każdy z nas jest członkiem wspólnoty, żeby przeżyć swoją jedność z całą wspólnotą Kościoła i żeby ją zewnętrznie wyrazić. W zgromadzeniu liturgicznym muszę poczuć się członkiem wspólnoty Kościoła, muszę wejść z całą świadomością w to zgromadzenie, w istotę chrześcijaństwa i Kościoła, to znaczy we wspólnotę z Bogiem i z braćmi.

Dlatego warunkiem wejścia w zgromadzenie liturgiczne jest pojednanie z braćmi, odrzucenie ze swojego serca tego wszystkiego, co nas oddziela. "Jeżeli przynosisz dar swój do ołtarza - mówi Chrystus - a wspomnisz sobie po drodze, że brat twój ma coś przeciwko tobie, to idź najpierw pojednaj się z twoim bratem, a potem dopiero przyjdź i złóż Bogu ofiarę". Otóż to słowo Chrystusa odnosi się przede wszystkim do naszego uczestnictwa w zgromadzeniu Eucharystycznym. Nikt z nas nie powinien wchodzić w to zgromadzenie, jeżeli jest skłócony z drugim człowiekiem, jeżeli ma w sercu do kogoś pretensje, jeżeli kogoś nienawidzi, jeżeli jeszcze komuś nie przebaczył, nie darował krzywdy.

Chrystus daje nam siebie i czeka na naszą odpowiedź wiary i miłości. Przyjmując komunię, czyli przyjmując Ciało Chrystusa, wyznaję przez to, że jestem w jedności z Chrystusem i ze wszystkimi, którzy przy tym samym stole ten sam Chleb pożywają. To jest znak jedności. Podobnie jak w naszym ludzkim życiu zasiadanie przy wspólnym stole jest znakiem przyjaźni, znakiem miłości. Ktoś, kto jest wrogo usposobiony, kto ma w sercu nienawiść, nie będzie proszony do stołu, nie zasiądzie przy wspólnym stole w gronie rodziny. Podobnie Eucharystia: spożywanie Ciała Pańskiego we wspólnocie ludu Bożego, sakrament - znak jedności. Jeżeli przystępuję do Stołu Pańskiego, przyjmuję Ciało Chrystusa, to tym samym wyrażam na zewnątrz to, że jestem w jedności z Chrystusem i ze wszystkimi, którzy są też w jedności z Chrystusem, którzy z tego samego Chleba pożywają. Jeżeli teraz przystępuje ktoś do tej zewnętrznej, sakramentalnej, komunii, a w sercu nie ma

wiary ani miłości wobec Chrystusa, nie ma w swoim sercu miłości wobec braci, nie jest gotów wszystkim przebaczyć, nie jest ze wszystkimi pojednany, to spełnia wtedy zewnętrznie znak, który jest zakłamaniem, któremu nie odpowiadają wewnętrzne przeżycia i postawy

—ks. Franciszek Blachnicki – Fragmenty konferencji o liturgii skierowanej do uczestników oazy w Krościenku w dniu 28 VII 1973 r.

Zapytajmy:

- Jak zmienia się nasza postawa po wyjściu z mszy św.? Na jak długo starcza nam tej siły do „znoszenia” innych ludzi we wspólnotocie?
- Czy Eucharystia ma jakieś punkty wspólne z naszym życiem codziennym? Czy nie jest ona może czymś zupełnie od niego oderwanym, czasem, w którym zachowujemy się zupełnie inaczej niż w rzeczywistości i nie staramy się przenieść tych wartości do naszego życia?
- W jaki sposób mogę lepiej przygotować się do mszy świętej? Czy stwarzam sobie możliwość takiego przygotowania?
- Czy podczas mszy jestem otwarty na działanie Boga we mnie? Czy jestem otwarty na innych uczestników liturgii?

Niech postanowieniem po tym spotkaniu będzie znalezienie jednej rzeczy na Eucharystii, którą będę starał się bardziej realizować po powrocie. (Np. niech to będzie znalezienie czasu na przygotowanie do mszy, głębsze spojrzenie na „znak pokoju”, próba zrozumienia innych uczestników liturgii, a nie tylko narzekanie na nich.) Natomiast podczas najbliższej Eucharystii podziękujmy Bogu za tę wspólnotę, która dokonuje się przez przyjęcie Ciała i Krwi Chrystusa. Podziękujmy Bogu za ludzi, za braci, którzy razem ze mną stanowią Ciało Jezusa Chrystusa.

Część IV

Ruch Światło-Życie - co to znaczy?

Podstawowe informacje o rekolekcjach

- **Data:**
 - Jesień 2006 roku
- **Miejsce pierwszych rekolekcji:**
 - Babice, diecezja gliwicka
- **Miejsce powstania konspektów:**
 - Knurów, archidiecezja katowicka
- **Grupa docelowa:**
 - Oazy parafialne z całej diecezji, główny nacisk na ludzi nowych w Ruchu (preoaza)
- **Opis rekolekcji:**
 - BRAK

Spotkanie 1 - Jesteśmy Oazą!

7.1 Cel Spotkania

Pokierować ludzi do spojrzenia na tą grupę, te rekolekcje, swoją wspólnotę parafialną jak na dar.

Analogia: gdy dowiadujemy się, że otrzymaliśmy jakiś prezent to się po prostu nim cieszymy i chcemy zobaczyć czym on jest (czy książka czy film itp.). Nie oglądamy go jeszcze szczegółowo! Chcemy znać jego nazwę.

7.2 Modlitwa

Dostosowana do możliwości grupy.

7.3 „Największe wartości” w których teraz mamy udział

(Animator przygotowuje dużą kartkę.)

- *Wymieńmy (i zapiszmy) wartości/rzeczy które sprawiają, że ten czas rekolekcji jest niezwykły.*

Prawdopodobne odpowiedzi: Pismo Św., Kościół, Msza, Krzyż, Duch Św. itd. Prawdopodobnie nikt nie napisze „my sami” lub „wspólnota”.

Należy zwrócić uwagę na wyjątkowość faktu, że się **spotykamy**.

Niewątpliwie zdecydowana większość tego, co dziś między ludźmi nazywa się rozmową, należałoby trafniej, w dokładnym sensie tego słowa, określić jako gadanina. Na ogół ludzie nie mówią naprawdę do siebie; każdy, chociaż zwrócony do drugiego, mówi w rzeczywistości do fikcyjnej instancji, której istnienie wyczerpuje się w wysłuchaniu go.

—Marin Buber

Zapytajmy:

- Ile mamy doświadczeń takiego prawdziwego spotkania się z człowiekiem?

Można poddać „krytycznemu spojrzeniu” nasze kontakty – na ile w nich jest otwarcia się na siebie. Jedną z podstawowych rzeczy która w Oazie pociąga (mniej lub bardziej świadomie) jest to, że tutaj się naprawdę rozmawia, a nie dyskutuje zza baszt swojego JA.

- Czy jako „weterani” Oazowi patrzymy w ogóle z wdzięcznością na wspólnotę?
- Czy doceniamy to coś naprawdę niezwykłego, że drugi człowiek chce ze mną rozmawiać o czymś więcej niż cenach nowych abonamentów telefonów komórkowych?

7.4 Co już zawdzięczamy wspólnocie

Jeżeli coś otrzymujemy to źle byłoby nawet tego nie zauważać – wtedy nie dajemy sobie szans na bycie wdzięcznym za dar.

- *Wypisujemy na kartce (animatore musi rozebrać czy na jednej wspólnej, czy prywatnej) rzeczy/wydarzenia które nie miałyby, według nas, miejsca w naszym życiu gdyby nie wspólnota.*

Zastosowanie:

Jutrzejsza Msza Św. może być doskonałą okazją, aby stała się dziękczynieniem za to ubogacenie waszego życia

7.5 „Dotknięcie” wartości wspólnoty

(jest to zasadnicza część spotkania na którą powinien być położony największy akcent)

Wspólnota jest dużo większą wartością niż plan rekolekcji/ ten konspekt. To my sami sobie najwięcej możemy dać. Chcielibyśmy teraz to sobie „udowodnić”.

Od tej pory spotkanie nie będzie nawet merytorycznie prowadzone przez animatora. Bez sensu jest Oaza jeżeli słów nie wypowiadamy dla zbudowania drugich. Przede wszystkim, na samym początku, w tym pierwszym dniu chcemy sobie to uświadomić.

- *Każdy niech zapisze jedno pytanie które chce zadać całej grupie (włącznie z sobą). Nie jest to łatwe zadanie – musimy rozeznąć o co zapytać, abyśmy dzięki niemu wszyscy wyszli z tego spotkania bogatsi (co nie oznacza że musi to być zakrecone pytanie filozoficzne!)*
- *Następnie będziemy odpowiadać sobie na te pytania. Jednak, aby nie „rozcieńczyć” tego spotkania umówmy się, że staramy się odpowiedzieć w 4 zdaniach! One na pewno wystarczą, aby na chwałę Boga zbudować bliźniego jeżeli się tylko o to postaramy.*

7.6 Podsumowanie

Bez cienia ironii:

Trzymajmy się niewzruszenie nadziei, którą wyznajemy, bo godny jest zaufania Ten, który dał obietnicę. Troszczmy się o siebie wzajemnie, by się zachęcać do miłości i do dobrych uczynków. Nie opuszczajmy naszych wspólnych zebrań, jak się to stało zwyczajem niektórych, ale zachęcajmy się nawzajem, i to tym bardziej, im wyraźniej widzicie, że zbliża się dzień

—Hbr 10, 23-25

„Bez” konspektu potrafiłiśmy siebie głęboko ubogacić. Wspólnota to olbrzymia wartość jeżeli podchodzimy do niej świadomie (odpowiadamy „dla drugiego” a nie po to aby chwalić się przed drugim). Jest to też rzecz trudna – bo zależy od nas samych. . . .

I to właśnie dlatego z radością wołamy „Jesteśmy Oazą!”.

7.7 Zastosowania

Jedno już było – intencja jutrzejszej Mszy. Być może warto jeszcze coś dodać.

Spotkanie 2 - Jestem Oazowiczem - co to znaczy?

8.1 Cel Spotkania

Nie zrobić z tego listy zasad do realizacji tylko spotkanie dzieleniowe. Podjęcie refleksji nad jakością naszego bycia w Ruchu.

Zastanowienie się na podstawie czego opieramy własną tożsamość.

Analogia: Nasz prezent składa się z kilku części. Trzeba spróbować zrozumieć każdą nich, ich rolę, aby poznać to co dostaliśmy. Gdy ustaje pierwsza radość związana z faktem otrzymania czegoś pytamy: po co ten prezent?

8.2 Modlitwa

Dostosowana do możliwości grupy.

8.3 Co to znaczy być Oazowiczem? – teoria

- *Wypisujemy na dużej kartce elementy życia związane z byciem Oazowiczem*

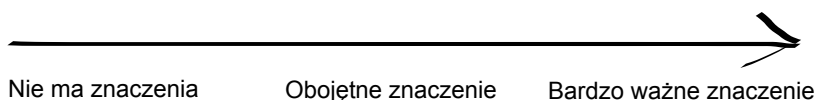
Prawdopodobne odpowiedzi: Namiot spotkania, Eucharystia, Rekolekcje, Krościenko, mała grupa, ks. Blachnicki, służba parafii, charyzmat, kongregacje, Sobór Watykański II

(ważne, aby wypisać tych rzeczy możliwie wiele)

8.4 Co to znaczy być Oazowiczem? – dzielenie się życiem

Ponieważ spotkania mają charakter zieleniowy teraz i my chcemy się właśnie podzielić naszym życiem.

Animator w odpowiednim (wcześniej wybranym) miejscu rozciąga na ziemi sznurek (co najmniej 3 metry) i zaznacza na nim 3 punkty:

Odczytujemy kolejno elementy „Oazowe” (z kartki) a uczestnicy stają „na osi”. Następnie każdy odpowiada dlaczego akurat wybrał to miejsce. W czasie wypowiedzania pozostali mogą zmieniać swoje miejsce.

8.5 Refleksja nad jakością własnego przeżywania Ruchu

Zastanówmy się czy czuliśmy się gorsi musząc stawiać bliżej „minusa”? (indywidualnie, nie na forum)

Czasami tak po prostu jest. Ważne, aby rozróżniać rzeczy które są „fakultatywne” a które są podstawowe. Inna sprawa, że nie można prawdopodobnie uniknąć tego, że w pewnych momentach naszego życia (krótszych lub dłuższych) pewne rzeczy będą dla nas „obojętne”. Najważniejsza jest jednak nasza postawa! Czy próbujemy coś z tym zrobić, czy staramy się wytrwać.

Hipoteza: „Dużo gorzej gdybyśmy zamiast przyznawania się przed sobą do tego że coś jest „na minusie” wyrzucali te rzeczy z świadomości starając się łudzić, że wszystko jest na plus”

- Czy zgadzacie się z tym zdaniem. Czy możemy wypisać „listę konsekwencji” takiego „wyrzucania”?

Tworzymy wspólnie na jakiejś kartce listę. Oto przykładowe rzeczy które mogą się na niej znaleźć:

1. Przede wszystkim eliminujemy wtedy niektóre punkty totalnie z życia które zostały stworzone dla naszego dobra
2. wyrzucenie prędzej czy później wraca (bo inni nie wyrzucili) co może prowokować życie w zakłamaniu (tak, tak. ...robie Namiot Spotkania codziennie półtora godziny)
3. Bez świadomości rzeczy nad którymi musimy pracować praktycznie nie ma możliwości, abyśmy nie wpadli w Pychę

Przypowieść o słoniu i ślepcach (pochodzenie 2000 lat przed Chrystusem) która uczy nas o konsekwencjach „wybierania sobie” elementów z całości:

Trzech ślepców chciało poznać co to jest słoń. Jeden chwycił za ucho i stwierdził: „słoń jest jak liść kapusty”. Drugi objął rękami jego nogę i powiedział: „słoń jest jak pień drzewa”. Trzeci chwycił słonia za ogon i powiedział: „słoń jest jak lina”. Wtedy – jak mówi przypowieść – zaczęli się sprzeczać, i wykrzykując: „słoń jest taki to a taki”, rzucili się jedni na drugich i zaczęli się okładać pięściami.

8.6 Na czym budujemy własną tożsamość?

Zapytajmy:

- Skąd braliśmy te elementy które wypisywaliśmy na samym początku? Z Internetu? Pamiętaliśmy co mówili nasi animatorzy kiedyś? Z książek?
- Z doświadczenia?**

Tożsamość to ważna sprawa. Powinniśmy zatem „uważać” na podstawie czego ją budujemy. Jest to moment aby się podzielić tym na ile szeroko (więc bezpiecznie) sięgamy do źródeł.

- Czy jest w nas pragnienie odkrywania kim mamy być? Czy staramy się pogłębić tą naszą tożsamość czy zakładamy „że i tak jest lepiej od pozostałych”?

- Czy zdajemy sobie sprawę, że trzeba odkrywać? Że nie wszystko jest dane na papierze. Że „nie jest stworzone do końca” i wiele rzeczy czeka na współpracę z nami?

8.7 Zastosowanie

Każdy z uczestników próbuje wyznaczyć je sobie samodzielnie.

Spotkanie 3 - Jestem oazowiczem – co z tego wynika?

9.1 Cel i metoda spotkania

W trzecim dniu rekolekcji uczestnicy już zdają sobie sprawę z tego, że oaza to coś więcej niż „kółko religijne”. Znają też w zarysie wizję ks. F. Blachnickiego, dotyczącą zadań i metod Ruchu Światło-Życie. Nadszedł więc czas na podjęcie konkretnych działań, dotyczących własnych parafialnych wspólnot oazowych. To spotkanie ma im pomóc w odkryciu potrzeb tych wspólnot i sposobów ich zaspokojenia.

Na spotkanie przeznaczone jest półtorej godziny. Będzie przeprowadzone metodą Ewangelicznej Rewizji Życia, więc będzie się składać z trzech części, o następujących celach:

1. **Widzieć** – Obiektywne spojrzenie na własne wspólnoty, odnalezienie zarówno niedociągnięć i cech godnych pochwały. Wymiana doświadczeń między uczestnikami. (30 min.)
2. **Osądzić** – Odkrycie Bożych oczekiwań względem wspólnot i poszczególnych ich członków w oparciu o Pismo Święte. Ocena kondycji swoich wspólnot w świetle Bożego Słowa. (45 min.)
3. **Działać** – Znalezienie sfer działalności parafialnych wspólnot oazowych, które wymagają poprawy. Podjęcie konkretnych postanowień. (15 min.)

9.2 Przygotowanie animatora

Fragment Rz 12, 2–18 należy wcześniej przeczytać i rozważyć, a najlepiej przemodlić i spróbować odnieść go do realiów wspólnot oazowych. Proponuję zrobić to przed przeczytaniem dalszej części konspektu.

W przygotowaniu mogą być też pomocne pozostałe fragmenty, wypisane dalej, mimo że większość z nich nie będzie prawdopodobnie wykorzystana na spotkaniu. Warto też zapoznać się z materiałami dodatkowymi na końcu konspektu.

9.3 Modlitwa

Spotkanie rozpoczynamy modlitwą do Ducha Świętego, prosząc go o otwartość na Jego natchnienia i gotowość do podejmowania działań, których On od nas wymaga. Można też dołączyć intencję o jedność Ruchu i wierność charyzmatowi.

9.4 Widzieć

Każdy z uczestników opowiada o swojej wspólnotcie. Bardziej wskazana jest tu forma dyskusji niż wypowiedzania się po kolei. Jednak każdy musi mieć okazję wypowiedzenia się. Jeżeli w grupie jest kilka osób z jednej parafii, należy zadbać o to, by jedna osoba nie opowiedziała „wszystkiego”. Cenne są tutaj nie tylko same fakty, ale również prywatna ocena takiego stanu rzeczy, dlatego każdy głos jest ważny.

Bardzo ważne jest, aby mówić zarówno o dobrych aspektach życia konkretnej wspólnoty, jak i o złych. Celem spotkania nie jest narzekanie, jak to źle jest w naszych oazach, jak bardzo są one słabe i niedoskonałe. Spotkanie ma pomóc uczestnikom odkryć prawdę o ich wspólnotach. Konieczne jest mówienie o sukcesach i osiągnięciach w poszczególnych parafiach. Ma to ubogacić wszystkich uczestników, umocnić nadzieję na poprawę pewnych wad i może wskazać drogi wyjścia z nich, sprawdzone w innych oazach.

Jeżeli uczestnicy będą przejawiać przeciwną tendencję, a więc twierdzić że wszystko jest dobrze, nie jest to na razie takie groźne. Odkrycie wad jest celem drugiej części spotkania, choć dobrze by było, aby uczestnicy sami pewne

rzeczy zauważali. Jeżeli nie zauważą, w drugiej części pomoże im w tym Pismo Świąte.

Pytania, które można zadawać uczestnikom:

- Jakie oazy są w Twojej wspólnotcie: ODB, Domowy Kościół, ...?
- Ilu jest członków? Na jakim etapie?
- Jak często są spotkania – grupowe i ogólne?
- Ile osób jeździ na rekolekcje?
- Czy jest wspólna Msza święta? Jak często?
- Jak wygląda modlitwa we wspólnotcie?
- Jak oaza działa w parafii?
- Jak układa się współpraca: z księżmi, z ministrantami, z mariankami, z innymi grupami parafialnymi?
- Jak oaza widziana jest przez parafian?

9.5 Osądzić

Ta część spotkania opierać się będzie na fragmencie listu św. Pawła do Rzymian Rz 12, 2 – 18. Jest to dość długi tekst, poruszający zwięźle wiele kwestii. Nie we wszystko należy się wgłębiać, raczej skupić się na tym, w czym nie-domagają poszczególne wspólnoty. Jednocześnie trzeba być ostrożnym, aby nie przeoczyć ważnych kwestii, takich jak Eucharystia czy modlitwa, których ten fragment dotyka trzema słowami. Można odzytywać tekst fragmentami i rozważać je kolejno, np. Rz 12, 2.3–8.9–12.13–18.

Nie chcę narzucać interpretacji tekstu. Ważne jest to, co uczestnicy sami wniosą. Ponadto animator może widzieć potrzebę zaakcentowania pewnych kwestii, wedle swojego rozeznania. Dlatego poniższych rozważań (do końca części Osądzić) nie trzeba w ogóle brać pod uwagę. Chciałbym jednak podzielić się własnymi spostrzeżeniami, które być może okazażą się pomocne. Jest ich z pewnością za dużo, przedstawiam je po to, by było w czym wybierać. Pogrubieniem wyróżniłem jednak tematy, które, moim zdaniem, powinny zostać poruszone:

- **Rz 12, 2** - Święty Paweł nie wypisał tych wszystkich wskazówek w losowej kolejności. Zaczyna więc od podstaw: szukanie woli Bożej i

metanoia . Bez tego nie istnieje chrześcijańska wspólnota. Jednocześnie trzeba mieć otwarty umysł, aby nie budować na wzorcach, zaczerpniętych z tego świata, ale opierać się na Bożym planie, który często bywa zaskakujący i wymagający.

- **Rz 12, 3–8** - Pawłową naukę o Kościele jako jednym ciele w Chrystusie można odnieść również do wspólnoty oazowej. Każdy ma swoje miejsce, według daru, jakiego otrzymał. Jednocześnie św. Paweł wymienia funkcje, które w każdej chrześcijańskiej wspólnocie powinny być pełnione. Z konieczności w Oazie często jedna osoba wypełnia kilka funkcji. Niektóre funkcje przejmują kolegium animatorów, część może być pełniona przez uczestników. Ważne, aby żadnej z nich nie brakowało we wspólnocie:

- dar proroctwa – Nie musi być rozumiany w sensie charyzmatu nadzwyczajnego. W kontekście wspólnoty jest to przede wszystkim rozeznawanie woli Bożej. Ktoś musi pełnić tę funkcję, zwykle kapłan lub kolegium moderatorów, skoro celem wspólnoty jest pełnienie woli Bożej. Znowu św. Paweł wymienia ją na pierwszym miejscu. Jednak (w przeciwieństwie do dwóch następnych) św. Paweł wyraźnie nazywa proroctwo darem, więc nikt nie może pełnić tej funkcji z urzędu (np. kapłan) i nie można jej komukolwiek wyznaczyć. W praktyce sprowadza się ona do podsuwania pomysłów, dotyczących działania i ewentualnych zmian we wspólnocie. Ich źródłem powinna być zawsze modlitwa.
- urząd diakona – Znowu nie trzeba go rozumieć w sensie święceń. Greckie diakonos oznacza sługę, więc czynności diakańskie można rozumieć jako wszelkie konieczne posługi we wspólnocie. Może to być służba liturgiczna lub sprzątanie salki. Zwykle pełnione są przez uczestników, często w formie dyżurów.
- urząd nauczyciela – przekazywanie wiedzy. Z racji posługi, pełnią go wszyscy animatorzy.
- dar upominania – konieczny w każdej wspólnocie.
- przełożony – moderator, niekoniecznie kapłan.
- rozdawanie, uczynki miłosierdzia – Oaza, a przynajmniej oazowicze, ma służyć potrzebującym. Nie chodzi o to, by zastępować parafialny oddział Caritas, ale raczej by z nim współpracować. Dobrze, jeśli wspólnota jako całość angażuje się w jakieś dzieła miłosierdzia. Jeżeli nie jest to możliwe, to oczywiście każdy członek

Oazy powinien gdzieś jakoś komuś służyć. Wiara, jeśli nie byłaby połączona z uczynkami, martwa jest sama w sobie. (por. Jk 2, 14–19)

- **Rz 12, 9–12** - Lista zasad, którymi należy się kierować w życiu wspólnotowym. Każda z nich jest ważna. Większość daje się prosto przełożyć na nasze realia, skomentuję więc tylko kilka:

- Pełnijcie służbę Panu – Jest to chyba jedyne w całym tekście bezpośrednie odniesienie do liturgii. Tymczasem Eucharystia powinna być nieodłącznym elementem życia wspólnotowego, o czym mówią inne teksty pawłowe (por. np. 1 Kor 11, 17–34). W miarę możliwości oaza powinna gromadzić się co tydzień na wspólnej Mszy Św.
- W ucisku bądźcie cierpliwi – czyli we wszelkich trudnościach wewnętrznych i zewnętrznych.
- W modlitwie [bądźcie] wytrwali – Modlitwa wspólnotowa jest konieczna w każdej wspólnocie, w której Bóg ma stać w centrum. Jej braku w zasadzie nie ma czym usprawiedliwić. Potrzebne jest zarówno dziękczynienie, jak i modlitwa błagalna w intencjach poszczególnych członków, całej wspólnoty parafialnej, całego Ruchu, a także za parafię, Ojczyznę, Kościół i świat. Konieczna jest też modlitwa indywidualna poszczególnych członków za wspólnotę.

- **Rz 12, 13–18** - Dalsze zasady, tym razem mówiące o stosunkach wspólnoty ze „światem zewnętrznym”. Po opisie życia wewnętrznego wspólnoty, św. Paweł przechodzi do działań na zewnątrz i relacji z innymi ludźmi. Tu my także dochodzimy do głównego celu spotkania, bo ta część życia wspólnotowego często w Oazie wykazuje braki. W zasadzie wszystkie poruszane tu tematy są ważne:

- Zarządzajcie potrzebom świętych – Św. Paweł mówi o materialnym wspieraniu Kościoła. My możemy sobie zadać dodatkowo pytanie, czy i jak dbamy o finanse wspólnoty oraz całego Ruchu.
- Przestrzegajcie gościnności – Czy jesteśmy otwarci na nowych członków? Czy zapraszamy gości na spotkania?
- Błogosławcie tych, którzy was prześladują – Oaza czasem spotyka się z krytyką z różnych stron. Trzeba na tę krytykę odpowiadać z chrześcijańską wrażliwością, próbując naprawić błędy i poprawić swój wizerunek. A jeżeli krytyka jest faktycznie bezpodstawna, od-

powiedzią miłości jest modlitwa o światło Ducha dla tych, którzy nas niesłusznie osądzają.

- Weselcie się z tymi, którzy się weselą, płaczcie z tymi, którzy płaczą – Oaza nie może być oderwana od rzeczywistości, w której się znajduje. W szczególności powinna jednoczyć się z parafią w jej radościach, a w trudnościach wspierać ją w miarę możliwości.
- Nie uważajcie samych siebie za mądrych – szczególnie za mądrzejszych od proboszcza, od rodziców...
- Starajcie się dobrze czynić wszystkim ludziom – Wracamy do tematu uczynków miłosierdzia.
- Żyćcie w zgodzie ze wszystkimi ludźmi – Trzeba dbać po pierwsze o to, żeby oaza nie inicjowała żadnych sporów. Po drugie oaza powinna działać na rzecz łagodzenia wszelkich sporów. Nie tylko tych, które jej bezpośrednio dotyczą, ale także czasem w roli mediatora. Oczywiście z wyczuciem i nie wbrew komukolwiek.

Jak już wspomniałem wcześniej, animator może uznać niektóre sprawy za wymagające większej uwagi. Wtedy może wesprzeć się którymś z następujących tekstów:

- **1 Kor 11, 17–20** Ważność Eucharystii i unikanie sporów.
- **Ef 5, 17–20** Rozeznawanie woli Bożej; wspólna modlitwa uwielbienia, w szczególności modlitwa śpiewem.
- **1 Tm 2, 1–4** Wspólnotowa modlitwa wstawiennicza za świat. Jk 2, 14–19 Uczynki miłosierdzia.
- **Ef 5, 3–4** Kultura słowa.
- **Ga 6, 1–3** Wzajemne wsparcie i odpowiedzialność za drugiego. Flp 2, 1–5; Ef 4, 1–3 Jednomyślność i pokora.

9.6 Działać

Po stwierdzeniu jak jest (część I) i jak powinno być (część II), uczestnicy powinni podjąć wysiłek, aby odkryć możliwości poprawy życia wspólnotowego. Pewne pomysły mogły pojawić się już w trakcie poprzednich części. Należy

je teraz powtórzyć, sprecyzować i ocenić możliwości wprowadzenia ich w życie. Trzeba też zastanowić się nad tymi problemami, których rozwiązania nie narzucają się od razu.

Przebieg tej części zależy od pozostałego czasu i możliwości grupy. Jeżeli pomysłów będzie za dużo, należy raczej skupić się na niektórych i omówić je bardziej szczegółowo. Jeżeli będzie za mało, można spróbować zmobilizować uczestników do krótkiej „burzy mózgów”, aby wszyscy zastanowili się nad konkretnym problemem wybranej wspólnoty.

Najlepszym owocem tego spotkania, będą deklaracje uczestników podjęcia konkretnych działań. Oczywiście powinny być one spontaniczne, nie można dopuścić do wytworzenia atmosfery nacisku. Jeżeli takich deklaracji nie będzie, wystarczy, żeby uczestnicy wynieśli ze spotkania poczucie odpowiedzialności za wspólnotę.

9.7 Modlitwa

O moc Ducha do wypełnienia postanowień. Za wszystkich odpowiedzialnych i za wszystkich członków naszych wspólnot. O owocną współpracę oazy z parafią...

Alternatywnie: Tajemnica zesłania Ducha Św. — Apostołowie, zamknęci w Wieczerniku, po otrzymaniu Ducha wyszli w świat głosić Chrystusa świadectwem słowa i czynu.

9.8 Materiały dodatkowe

Z Kodeksu Prawa Kanonicznego, kanon 215 Wierni mają prawo swobodnego zakładania stowarzyszeń i kierowania nimi dla celów miłości lub pobożności albo dla ożywienia chrześcijańskiego powołania w świecie, a także odbywania zebrań dla wspólnego osiągnięcia tych celów

Z adhortacji apostołskiej Jana Pawła II *Christifideles laici*: Konieczność istnienia wyraźnych i ścisłych kryteriów oceny i uznania zrzeszeń laikatu, określanych także jako „kryteria charakteru kościelnego”, rozumiana jest zawsze w perspektywie dobra komunii i misji Kościoła, a więc nie należy w niej widzieć ograniczenia wolności zrzeszania się.

Należy przyjąć następujące podstawowe kryteria określenia charakteru każdego bez wyjątku zrzeszenia osób świeckich w Kościele:

- Stawianie na pierwszym miejscu powołania każdego chrześcijanina do świętości, które objawia się w owocach łaski, które Duch rodzi w wiernych i polega na dążeniu do osiągnięcia pełni chrześcijańskiego życia i doskonałości miłości. W myśl tej zasady wszystkie bez wyjątku zrzeszenia laikatu starają się coraz bardziej spełniać w Kościele rolę narzędzia świętości oraz akcentują i wysuwają na pierwsze miejsce u swych członków ściślejszą łączność między życiem praktycznym a wiarą.
- Odpowiedzialność w wyznawaniu wiary katolickiej, wyrażająca się w tym, że przyjęcie i przepowiadanie prawdy o Chrystusie, Kościele i człowieku odbywa się zgodnie z jej autentyczną interpretacją Nauczycielskiego Urzędu Kościoła. (...)
- Świadekstwo trwałej i autentycznej komunii znajdujące wyraz w synowskim odniesieniu do papieża (...) i do biskupa (...)
- Zgodność z apostolskim celem Kościoła i udział w jego realizacji, czyli w ewangelizacji i uświęcaniu ludzi oraz urabianiu na modłę chrześcijańską ich sumienia, by w ten sposób przepoić duchem ewangelicznym różne społeczności i środowiska. Wymaga to, by zrzeszenia laikatu, wszystkie razem i każde z osobna, pogłębiały swoje zaangażowanie misyjne stając się w coraz większym stopniu podmiotem nowej ewangelizacji.
- Zaangażowana obecność w ludzkiej społeczności, będąca zawsze - w świetle społecznej nauki Kościoła - służbą na rzecz pełnej godności człowieka. (...)

Przedstawione tu podstawowe kryteria weryfikują się przez konkretne rezultaty towarzyszące życiu i działalności rozmaitych stowarzyszeń ludzi świeckich, jak na przykład ożywienie umiłowania modlitwy, kontemplacji, życia liturgicznego i sakramentalnego; działalność na rzecz wzrostu powołań do chrześcijańskiego małżeństwa, do sakramentalnego kapłaństwa i do życia konsekrowanego; gotowość uczestniczenia w przedsięwzięciach i działaniach Kościoła zarówno na szczeblu lokalnym, jak krajowym i międzynarodowym; zaangażowanie w dziedzinie katechezy i pedagogiczne umiejętności w wychowywaniu chrześcijan; pobudzenie do chrześcijańskiej obecności w różnych środowiskach społecznych i udział w organizowaniu i animacji dzieł charytatywnych, kul-

turalnych i duchowych; duch wyrzeczenia i powrót do ewangelicznego ubóstwa jako do źródła wspaniałomyślnej miłości wszystkich ludzi; nawrócenie na drogę chrześcijańskiego życia lub powrót do wspólnoty ochrzczonych tych, którzy niegdyś „odeszli”.

Z Testamentu sługi Bożego ks. Franciszka Blachnickiego: Patrząc na rozwój Ruchu, owoce, na tę rzeczywistość w życiu Kościoła w Polsce — nie mogę w tym nie widzieć daru—charyzmatu. To nie zostało przeze mnie wymyślone, stworzone, ale zostało mi dane i zadane. Wiele w tym było przemieszki własnych, niedojrzałych pomysłów, przeszkadzałem często jak mogłem temu dziełu, ale właśnie fakt, iż mimo to trwało ono i rozwijało się według pewnej stałej, wewnętrznej logiki, świadczy o tym, że jest to dar. Za ten wielki dar mego życia, za to, że mogłem stać się narzędziem w tym dziele — niech będzie chwała Ojcu przez Syna w Duchu Świętym. I jeżeli miałbym coś do przekazania i chciałbym coś przekazać w moim duchowym testamencie — to właśnie ten dar — charyzmat Światło-Życie. Zrozumienie, umiłowanie, wierność wobec tego charyzmatu. Wydaje mi się bowiem, że ciągle jeszcze mało jest ludzi, także w Polsce, którzy już otrzymali łaskę zrozumienia znaczenia tego charyzmatu dla odnowy oblicza Kościoła — Chrystusowej Oblubienicy, Nowej Jerozolimy zstępującej z nieba na ziemię. Gdyby Pan pozwolił mi jeszcze żyć i działać, jednego bym pragnął, abym mógł skuteczniej i owocniej ukazywać w pośrodku współczesnego świata piękno i wielkość Tajemnicy Kościoła–Sakramentu, czyli znaku i narzędzia jedności wszystkich ludzi.